HALKIN SESİ

27 Mayıs 1975

7

200 Kuruş

Tarihi yaratan biricik güç halktır

Dünya Diktatörlere Kalmaz !

Turan Emeksiz

28 Nisan 1960 İstanbul

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

Gençlik Hareketi İçinde İki Yanlış Eğilim :

Sektarizm ve İlkesiz Birlik Anlayışı

Gençliğin birliğinin sağlanmasını önleyen bazı sağlıksız eğilimler var. Bu eğilimleri esas olarak sektarizm ve ilkesiz birlik anlayışı şeklinde ifade edebiliriz.

SEKTARİZM

Sektarizm çeşitli şekillerde kendini göstermektedir. Birkaçını buraya sıralayalım: Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede sanki başka kimse yokmuş gibi davranmak. Başka örgüt ve kişilerle ilişki kurmayı küçümsemek ve gereksiz yerlerde tek başına hareket etmek. Eylemde en geniş kitleyi seferber etme yoluna gitmemek. Yıkıcı eleştiriyle yapıcı eleştiriyi birbirinden ayırmadan, iyi niyetle ve dostça yapılan eleştirilere tepki göstermek. Kendinin her zaman doğru söylediğini, en isabetli kararları verdiğini zannetmek ve başkalarının görüşlerine saygı duymamak. Kendi hatalarını hiç görmeden, başkalarının ufak bir hatasını, hattâ siyasi olmayan kişisel hataları abartmak ve hemen hücuma geçmek. İflah olmaz oportünist ve revizyonistler ile, samimi ve dürüst arkadaşları aynı kefeye koymak ve hemen «oportünist, revizyonist, bölücü» damgasını yapıştırmak. Eleştirilerde kavga aramak, kişisel sürtüşmeler çıkarmak. Toplantılarda, farklı görüşleri savunan arkadaşlara söz vermemek. Şimdilik görebileceğimiz başlıca sekter eğilimler bunlardır. Bu gibi sekter eğilimler, devrimci gençliğin birliğini içten içe kemirmekte ve yeni arkadaşları devrimci hareketten uzaklaştırmaktadır. Devrimci gençliğin birliğini sağlamada, sektarizme karşı mücadele etmeliyiz.

İLKESİZ BİRLİK ANLAYIŞI

İlkesiz birlik anlayışı, devrimci gençlik hareketi içindeki bir başka yanlış eğilimdir. Bazıları, gençlik içindeki samimi birlik isteğini istismar ederek, ilkesiz birlik önermektedirler. Sözde ilkeler getiriyorlar ama, ilkelerin ayakları bir türlü yere değmiyor. Ne tarafa çekilirse gelebilecek, muğlak ve gevşek ilkeler öne sürüyorlar. Oysa gençliğin birliğini sağlayacak ilkeler, açık, kesin ve pratiğe uygun olmalıdır.

dilmelidir. Bazıları, 11 ilkenin devrimci gençliğin birliğini sağlıyamıyacağını, bu ilkelerin «sosyalist partilerin birleşme ilkeleri gibi ve detaylı» olduğunu iddia ediyorlar. Bu ilkeleri «sosyalist partilerin birleşme ilkeleri» gibi görmek, ya kafaları bulandırmak içindir, ya da proletaryanın devrimci partisinin ilkelerinden hiç bir şey anlamamak demektir. Bunları söyleyenler, AYDINLIK için «sorumsuz, bölücü hareketler yapan» «bu beylerin sosyalist ahlâktan yoksun oldukları» gibi ifadeler de kullanıyor ve revizyonist Kitle dergisinin AYDINLIK'a yağdırdığı küfürlere «tamamen doğru» diyorlar. Bu tutum, onların 11 ilkeyi reddetmelerinin ardında, tamamen revizyonizmin ve onun körüklediği bölücülüğün yattığını gösteriyor.

Dimitrov şöyle diyor:

«Birlikte bir arabayı çekebileceklerini sanan kartal, yengeç ve turna balığının masalını bilirsiniz. Kartal yukarı, yengeç geri, turna balığı da de-

26 — 27 Ekim 1974'de yapılan toplantıda 16 örgütün tesbit ettiği 11 ilke, devrimci gençliğin birliğini sağlıyabilir ve sağlaması yolunda mücadele e-

rinliğine suyun içine çektiği için araba yerinden kıpırdamıyordu. Böyle bir birlik olacağına hiç olmasın. Sizin birliğiniz, kartal, yengeç ve turna balığı gibi olmamalı. Birliğiniz entrikacı değil, mücadeleci ve yaratıcı bir birlik olmalıdır.»

İlkesiz birlik anlayışını savunmada Dimitrov'dan medet umanlar, onun bu öğütlerini tekrar ve dikkatle okumalıdırlar.

Polatlı'dan bir genç

Toptaşı Cezaevinden İki Tutuklunun Mektubu

VURAL ÖNSEL, ALMANYA'DA UZUN ZAMAN FAALİYET GÖSTERMİŞ BİR POLİS AJANIDIR

Gizli görevler içerisindeydi Vural Önsel, Ajanlıktı, provoktörlüktü görevi.

1973 ilkbaharında Batı Berlin'de görüldü Vuran Önsel. O günlerdeki görevi, öğrencilerden ve işçilerden oluşan Almanya'daki yurttaşlarımızı çeşitli provokasyonlarla birbirine düşürmek birliklerini bozmak, devrimciler hakkında patronlarına raporlar göndermekti. Patronları tahammül edemiyorlardı, yurtseverlerin yurtdışına bile olsa faşizme karşı mücadele etmelerine Ajanlarına mükafatlar vaad ediyorlardı. Bir akın başladı Türkiye'den Almanya'ya: Provokatör ajan akını. İşte bunlardan biri de Vural Önsel oldu

Yanında şişmanaca az saçlı kumral orta yaşlı biri vardı, çok şıktı ikiside. Batı Berlin Türkiyeli öğrenciler Derneğinin bir toplantısına katıldılar. «Kuran kurslarını Türk Danış'ı basalım» «konsolosluğuna bomba koyalım» diyordu. Bütün bunlar, ancak bir ajan Provokatörün öne sürebileceği, hatta yandaş bulabilirse pratiğe dökebileceği halkın esas mücadele hedeflerini ve taleplerini çarpıtan önerilerdi. Vural Önsel Berlin Öğrenci Birliğinde teşhir edildi. Buna rağmen o, ısrarla devrimci çevrelere girmeye çalıştı.

Faşist 12 Mart döneminde halk üzerine yapılan saldırılarda bir çok devrimcinin yakalanmasında ve işkence görmesinde fiilen görev aldı Yakalanmasında rol oynadığı, TİİKP Davasından yargılanan Sami Pirençek'in kardeşine «Ağabeyini ben yakalattım» diye itiraf etme cüretini bi l egösterdi.

Batı Berlin'de Kreuzberg bölgesinde Belediye İşçi Yurdunda kaldığı 7-8 ay içinde, bir tek gün çalıştığı görülmedi. Ama şık giyindi. Lokal ve kulüplerde bol para harcadı. Gesundbrunnen istasyonu yanındaki lüks lokalin yanındaki şişman arkadaşıyla birlikte— müdavimiydi.

Berlin'de teşhir olmasıyla Batı'ya Bielefeld'e geçti. Burada bulunan İslam Cemiyeti adına gizli bildiriler çıkartmaya başladı. Bu bildirilerde, yine aynı şehirdeki Bielefeld ve çevresi Türkiyeli İşçi - Öğrenci Derneği'ne devrimcilere, yurtseverlere ve Alevilere küfürler yağdırdı İslâm Cemiyeti yöneticileri bu bildirilerle hiç bir ilişkileri olmadığını açıkladı. Bu arada Vural Önsel, işçi - öğrenci Derneğinde devrimci özden yoksun keskin nutuklar atıyordu.

«İşte diyordu, gericiler bize küfrediyor. Basalım, bombalayalım yerlerini. Yok edelim onları. Onlardan geri durmayalım» Ve ardından gizlice Türkiyeli İşçi - öğrenci Derneği adına da «Yaşasın Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu» «yaşasın devrim» burjuva düşüncesinden kaynaklanan sloganlarla devrimcilere güya hedef göstererek esas hedefi saptıran devrimcileri ve devrimci düşünceyi karalayan bir bildiri dağıttı Bildirilerin Vural Önsel tarafınran yazılıp dağıtıldığı sonradan kendisinin de itiraf ettiği gibi bildiri bastırmak istediği Alman devrimciler vasıtasıyla ortaya çıktı.

Çeşitli işçi ve gençlik çevrelerinde «Mihri» nin ayağı dibinde yetiştim» «Mahir'in görüşlerine karşıydım» «Deniz, Hüseyin Mahir'le samimiydik Ömer Özerturgut'la siyasi - örgütsel meseleleri konuştuk. «Buradaki gizli yöneticiler kimse onlarla da devrim meselelerini konuşalım» diyerek, aklı sıra provokasyonlarına zemin hazırlamaya çalıştı. Devrimcileri mahkum etme yolunda MİT raporlarının hazırlanması hizmetinde bulundu.

Almanya'nın Minden şehrinde öğrenimde bulunan İsmet Sezgin'in oğlu ile de sıkı arkadaşlık ilişkilerini sürdürdü.

1974 yılının Nisan - Mayıs aylarında Bielefeld'te devrimciler tarafından yakalandı Her şeyine el kondu, her tarafta teşhir edildi ve kovuldu.

İnsanlık tarihi faşistlerin sık sık başvurduğu bu oyunları daima ortaya çıkartmış, teşhir etmiş ve lanetlemiştir. Vural Önsel olayı da bunun bir benzeridir. Ve olayın gerçek yüzü kısa zamanda ortava çıkmıştır.

Faşizm yıkılmaya mahkumdur!

TİİKP Davasında yargılanan ve halen Toptaşı'nda bulunan Reha Akbay ve Süleyman Akman.

HALKIN SESİ
Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLÂN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira ★ İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İZMİR DAĞITIM: ORHAN ÖZŞİŞMAN — ANKARA DAĞITIM: RAMAZAN ÇETİN.

Bugün 27 Mayıs

Dünya Diktatörlere Kalmaz!

15 yıl önce bugün, Bayar - Menderes'in faşist diktatörlüğü yıkılmıştı. Bayar - Menderes, on yıllık iktidarları boyunca yurdumuzu ABD emperyalizminin sömürüsüne doludizgin açtılar. «Her mahallede bir milyoner yaratma» felsefelerini açık açık söylüyorlardı. Emekçi halk üzerindeki sömürü ve zulmü ağırlaştırarak milyonerler yarattılar. On yıllık DP dönemi azgın bir vurgun ve soygun dönemi oldu. Bayar ve Menderes, «Milli şef faşizminden» devraldıkları baskı ve zulmü daha da arttırdılar. Onlar Mussolini' nin 141 - 142. maddesinin cezalarını bile az buldular ve ağırlaştırdılar. Devrimci tevkifatlarına giriştiler. İşçilere, köylülere ve bütün halka ağır zulüm uyguladılar. ABD emperyalistlerinin menfaati uğruna binlerce emekçiyi Kore savaşında kırdırdılar.

Menderes, «Odunu aday koysam, milletvekili seçtiririm» diyerek, faşist bir diktatörlük altında parlamentonun anlamını çok veciz bir şekilde ifade ediyordu. Onlar, faşist diktatörlüklerinde «isterlerse Hilafeti bile geri getirebilecek» bir güç görüyorlardı. Fakat ne zindan, ne zulüm, ne halka sıkılan kurşunlar, ne 141. maddeleri,ne de polis teşkilatları onları yıkılmaktan kurtaramadı. Hürriyet isteyen gençlik, 28-29 Nisan 1960,larda «Kahrolası Diktatörler, Bu dünya size kalır mı?» diye haykırıyordu. Gerçekten de dünya faşist diktatörlere kalmadı.

★ PROLETARYA ÖNDERLİĞİ OLMADAN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİYE ULAŞILAMAZ

27 Mayıs hareketi faşist bir diktatörlüğe devirmekle tarihimizde ileri bir rol oynadı. Menderes-Bayar faşizminin yıkılması, halkımızın mücadelesinin gelişmesi için elverişli bir ortam yarattı.

Ne var ki, ABD emperyalistleri ve işbirlikçileri, 27 Mayıs hareketini yapan subayları daha başında kontrolleri altına aldılar. Halkımızın ve onun yiğit gençliğinin mücadelesinin sırtına basarak iktidarı ele geçiren 27 Mayısçılar, daha 27 Mayıs Sabahı «NATO'ya ve CENTO'ya bağlı» olduklarını ilân ederek emperyalistlere teminat veriyorlardı. Büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bir kesimini temsil eden CHP de, 27 Mayıstan sonra hakim sınıfların menfaatlerinin savunulmasında önemli bir rol oynadı.

Halkın işçi sınıfı önderliğinden yoksun ve örgütsüz olduğu bir ortamda, ABD işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağaları iktidarlarını devam ettirdiler.

27 Mayıs hareketinin tarihi tecrübesi, bir kere daha gösterdi ki, yurdu muzu bağımsızlık ve demokrasiye kavuşturacak biricik güç, proletarya önderliğinde emekçi halk yığınlarının gücüdür. Buna rağmen halk, gerek 27 Mayıs Anayasasıyla, gerekse daha sonraki mücadeleler içinde bazı demokratik hak ve hürriyetler kazandı. Bu haklar, hakim sınıfların bir lütfu olmayıp, halkın mücadelesinin eseriydi. Halkın mücadeleleri boşa gitmedi. Turan Emeksiz'lerin kanları boş yere akmadı. 27 Mayıs Anayasasıyla kazanılan demokratik hakların, kâğıt üzerinde kuru sözler olarak kalmayışı da, halkın mücadelesi sayesinde oldu. İşçi sınıfımız 27 Mayıstan sonra yükselen mücadelesinde grev, toplu sözleşme gibi hakları, kanı ve teri pahasına kazandı. Devrimcilik adına bu demokratik hakların kıymetini bilmeyenler, aslında halkın rolünü inkâr ediyorlar.

★ 27 MAYIS VE 12 MART

Hakim sınıflar, halkın mücadelesi nin 1960'dan sonraki yükselişini baskı ve zulümle karşıladılar. Menderes ve Bayarların takipçisi olarak iktidara gelen Demirel'ler, «eserlere eserler katacağız» diyorlardı. Onlar Bayar — Menderesleri milyonerlerine yeni milyonerler kattılar, halka yapılan zulümlere yenilerini eklediler. Demirel, halkın mücadelesine karşı uyguladığı baskı tedbirleriyle 12 Mart faşizminin mimarı oldu. Morison şirketinin eski acenta sının en son eseri, adım adım hazırla dığı 12 Mart faşizmiydi. 12 Martın faşist paşaları, Demirel'i bir süre için ye değe almak zorunda kaldılar. Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli menfaat grupları arasındaki çatışma, o zaman için böyle bir gelişmeye yol açmıştı.

Faşistler, 12 Martın 27 Mayısın devamı olduğu propagandasını durmadan yaptılar. Onlar, faşist yüzlerini böylece gizleyeceklerini sandılar. Oysa 27 Mayıs, halkın faşizme karşı mücadelesinin eseriydi. 12 Mart ise, faşist diktatörlüğün başlangıcı oldu.

12 Mart döneminde devrimciler ve yurtseverler şehit edildiler. Darağaçları üç devrimci için kuruldu. Sıkıyönetim mahkemelerinde halkımızın faşizme karşı mücadelesi yargılandı. 27 Mayısta ise kendilerinden hesap sorulanlar, Menderes — Bayar faşistleri idi.

12 Martta halka ve devrimcilere iş kence yapanlar mükafatlandırıldı. Polis teşkilâtının kilit mevkileri, daha o zamandan işkencecibaşların elindeydi. 27 Mayısta ise, mahkemelerde Menderes'in zalim polis şefleri hesap veriyordu. Zulüm uygularken, gençleri kurşunlatırken «kahraman» kesilen Bumin Yamanoğlu, Zeki Şahin, Ferit Sözen, Kemal Aygün gibi polis şefleri, sanık sandalyelerinde süklüm püklüm oturuyorlardı.

12 Mart faşistleri, 27 Mayıs Anayasasını «lüks» ilân edip, halka karşı saldırıya girişerek, 27 Mayısa karşı tutumlarını bizzat kendi davranışlarıyla gösterdiler.

★ DÜN VE BUGÜN

15 yıl önce yıkıldıkları halde, bugün de iktidarda olanlar, Bayar - Menderes faşistleridir. Milliyetçi Cephenin başını çeken Demirel, Bayar ve Menderesler'in yolunu izlediğini her zaman gerine gerine söylüyor. 1960 yılının 5 Mayısındaki kitle gösterilerinde halk, Ankara'da Menderes'in yakasına yapışarak on yıllık zulmün ve talanın hesabını soruyordu. Aynı yolu izleyenler, Menderes'in yakasına yapışan HALK karşısındaki zavallılığını gösteren fotoğrafını mutlaka görmüşlerdir. Bugün de Türkiye halkı faşist zalimler den hesap sorulmasını istiyor.

Menderes — Bayar faşistleri, diktatörlüklerini on yıl devam ettirebilmişlerdi. Bugün ise bambaşka bir dün yada yaşıyoruz. İkinci Dünya Savaşın dan sonra Nazilerin çizmesini giyen ve dünyanın büyük bir kısmını haraca kesen ABD emperyalistlerinin bugün yıldızı sönüyor. Bayar, o tarihlerde «Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız» diyebiliyordu. Bugün Türkiye'de ABD işbirlikçileri bile, halka efendileri ne kafa tuttukları izlenimini vermeye çalışıyorlar. Bütün dünya bugüne kadar görülmemiş bir devrimci yükseliş yaşıyor. Türkiye de, 1950 yıllarının Türkiye'si değildir artık. İşçi sınıfımız, yoksul köylüler, diğer emekçi yığınlar büyük bir güç olarak siyaset sahnesine çıkıyorlar. Önümüzdeki yıllara dam gasını vuracak olay budur.

Bugün, Kruşçev revizyonizminin bütün dünyada devrimci hareket için de yarattığı tahribat da artık geride kalmaktadır. Marksist akım bütün dünyada yeni bir devrimci ruhla, reviz yonizmi yere vura vura, halkların dev rim mücadelesine önderlik ediyor. Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketi 1950'lere doğru revizyonist önderlerin hakimiyeti altında teslimiyetçi bir yola sokulmuştu. Devrimci hareket bu sebeple Bayar ve Menderesler'in baskısını göğüsleyemedi ve terörün altından kalkamadı. Bütün bunlar, Kruşçev revizyonizminin bütün dünyadaki teslimiyetçi ve pasifist tahribatıyla birleşince, Türkiye halkı 1960'ları proletaryanın devrimci önderliğinden yoksun olarak karşıladı. 1960'dan sonra her türden oportünist akım, halkımızın yükselen mücadelesinin devrimci bir yola girmesini engelledi. Parlâmentoculuk, darbecilik, halk yığınlarına güvensizlik, halkın her türlü saldırıya açık bırakılması, 12 Mart yenilgisine yol açtı. Yenilgi yılları halk için devrimci bir okuldu ve bugün işçi sınıfının devrimci Marksizmi, yeniden boy atmaktadır

★ TEK GÜVENİLECEK GÜÇ HALK YIĞINLARIDIR

İşte bütün bu sebeplerle bugün baş ka bir dünyada ve başka bir Türkiye' de yaşıyoruz. Halkımız güçlü bir devrimci uyanış içindedir, Türkiye'de devrimci akım yükselmektedir.

Reformcular ve revizyonistler, kitlelerin mücadelesindeki yükselişi, parlâmenter veya darbeci bir yöne çevirmek istiyorlar. Behice Boran ve TSİP revizyonistleri, Ecevit'le aynı oyunu oynuyorlar. Bunların hepsi de parlâmenter hayaller yayıyorlar ve devrimi reddediyorlar. Her türden revizyonist ve darbeci, bir yandan da ordunun «kurtarıcı» rolünün propaganda sını yaparak, halkı köleliğe mahkûm etmek istiyorlar. Bunlar Portekiz örneğini kendilerine bayrak edinerek, halkın önüne yeni bir tuzak kazıyorlar. Yurtdışındaki revizyonist dönekler, 2 Nisanda yayınladıkları bir çağrıda, hakim sınıf orduları hakkında şöyle diyorlar: «Halkların emperyalistlere indirdiği ağır yumruklarda silâhlı kuvvetler önemli bir güçtür.» Oysa halkımızın tecrübeleri, bunun tersinin doğru olduğunu gösteriyor.

27 Mayıstan 15 yıl sonra, halkın tek kurtuluş yolunun proletarya önderliğinde devrim olduğunu bize bizzat kendi tarihimiz öğretiyor. Tarih boyunca hâkim sınıflar içindeki çeşitli aklımlar. halkın mücadelesinin sırtına basarak iktidarı ele geçirdiler. Bütün bu hareketler şu büyük gerçeği ispat ettiler: Halkı hürriyete, toprağa, bağımsızlığa, yoksulluktan kurtuluşa ulaştıracak tek güç, bizzat halk yığınlarının kendisidir.

Bayar — Menderes diktatörlüğü, iddia edildiği gibi, sabaha karşı yapılan bir darbe ile yıkılmadı. Faşist diktatörlüğün yıkılışına yol açan, halkın mücadelesi ve tepkisiydi. Bu mücadelenin gerçek kahramanı, hürriyet isteyen yığınlardı. Faşizme karşı mücadelenin gerçek erleri, Turan Emeksiz gibi halkın fedakâr evlâtlarıydı. 27 Mayıstan sonra iktidara gelenler ise, halkımızın olumsuz öğretmenleri oldular. Onlar bize, burjuvazinin önderliğinde yapılan hareketlerin halkı kurtuluşa ulaştıramıyacağını öğrettiler.

FABRİKADAN KÖYDEN

«HALKIN SESİ» SATAN EMEKÇİLERE YAPILAN KANUNSUZ BASKILAR

Geçtiğimiz günlerde, İstanbul'un Levent semtinde «Halkın Sesi» dergimizi satan emekçiler kanunsuz olarak karakola götürülmüş ve dövülmüşlerdir. Polis memurları, dergiyi satan işçileri karakola götürmek istediklerinde, etrafta toplanan kalabalık bir topluluğun tepkisiyle karşılaşmışlardır. Bu tepki üzerine silâh çeken polisler, kalabalığın protestosu karşısında tabancalarını yerine koymak zorunda kalmışlardır.

Daha ekip arabasında polisin hakaret ve baskısına maruz kalan işçiler, karakolda altı saat boyunca coplanmışlardır.

KOÇAK SICAK DEMİR ÇEKME FABRİKASI İŞÇİLERİ ANLATIYOR: «SENDİKAMIZI KENDİMİZ SEÇECEĞİZ»

Koçak Sıcak Demir Çekme Fabrikasındaki mücadeleyi anlatan bir işçi, dergimize gönderdiği mektubunda şunları söylemektedir:

«Günümüzde demokrasi, hak ve özgürlük mücadelesi, tüm işçi, köylü ve ilerici gençlik tarafından azimle ve inatla yürütülüyor. Koçak Sıcak Demir Çekme Fabrikasında çalışan, ekseriyeti genç olan 75 işçi arkadaşımız, bunun güzel bir örneğini verdiler. 17 Mayıs akşamı saat 17 — 24.00 vardiyası olarak işbaşına gelen işçiler, her zaman olduğu gibi makinaların başına geçtiler. Fakat herkes olduğu yerde işinin başında oturuyordu. Aradan birbuçuk saatlik zaman geçmesine rağmen fabrikanın çalışmadığını gören işveren durumu öğrenmek için tezgâhlara kadar sokuldu. Ama her zamanki havayı bulamadı. İşçiler, «yeter artık, yeter», «katil», «sendikamızı kendimiz seçeceğiz», «bizi sadece sigorta ile kandıramazsın» deyince, patron soluğu Kâğıthane Jandarma karakolunda aldı. Tomsonlu jandarmalar işyerine geldiler. Fakat durum değişmedi. Direniş hâlâ sürüyor. Sadece on tane patron köpeği vardır.

«Patron bir şeytanlığa baş vurdu, ama gene yenik düştü. Şöyle ki:

1. İki vardiyadan da sendikaya baş vuran işçileri işten atmak,

2. Böylece iki vardiyayı tek vardiyaya indirmek. İşçilerin direnişe devam etmeleri, bu plânları suya düşürdü. Patron sendikaya bağlanma meselesi için işçilerden beş gün süre istediyse de bu boş çıktı. Halen fabrikada jandarma devriye geziyor. Arkadaşların söyledikleri son söz şudur: «Biz toplu halde sendikaya baş vurduk. En kısa zamanda sendikayı getireceğiz.» Patron şimdi zaman kazanıp sarı bir sendikayı fabrikaya sokmak istemektedir.

«Kahrolsun patronların faşist baskısı!
«Yaşasın işçilerin demokratik sendikalaşma mücadelesi!»

FİKİRTEPE HALK BİRLİĞİ'NİN GÜÇBİRLİĞİ ÇAĞRISI

İstanbul'un Fikirtepe semtindeki emekçileri birleştirmek ve mücadeleye seferber etmek amacıyle kurulmuş bulunan Fikirtepe Halk Birliği, Anadolu yakasındaki 17 ilerici derneğe faşizme karşı güç birliği için çağrıda bulunmuştur.

Çağırıda, faşist saldırıların arttığı belirtilmekte ve şöyle denilmektedir: «Bu durum, gerçekten anti — faşist, anti - emperyalist bütün güçlerin sürekli bir güçbirliği içinde mücadele etmesini gerekli ve acil bir görev kılmaktadır. Buna rağmen bu sürekli güçbirliğinin bugüne kadar kurulamamış olması, yapılan girişimlerin başarısızlıkla sonuçlanması, bizim bu acil göreve daha sıkı, daha kararlı sarılmamızı gerektiriyor.»

SEYYAR SATICILARIN BİRLİK VE DAYANIŞMA BİLDİRİSİ

İstanbul'da Seyyar Satıcılar, baskı ve zulüme karşı direnmek, sosyal güvenliklerini sağlamak ve haklarını alabilmek için bir dernek kurmuşlardır. Adresi Vefa Caddesi, No 26/1 olan Seyyar Satıcılar Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği'nin kuruluş bildirisi şöyledir:

«Seyyar satıcılık yapan bizler ülkemizin yoksul köylüleri ve işsizleriyiz. hepimizin işliyecek toprağı ve çalışacak işimiz olmadığından ya ağalara boyun eğip ailece karın tokluğuna çalışmak, veya iş bulma umuduyla büyük şehirlere göç etmek zorunda kalıyoruz. Fakat ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz bizi işsizler ordusuna katmaktadır. Bu durumda yaşantımızı sürdürmek için SEYYAR SATICILIK yapmak zorunda kalıyoruz.

Kışın dondurucu soğuğunda, yazın kavurucu sıcağında bir köşede veya bir kenarda el arabasının, seyyar tezgahın başında hiç bir sosyal güvenliği olmadan, gece gündüz demeden yaşantımızı sürdürmek için günün 24 saatinde yarı aç yarı tok çalışmaktayız, bu yetmiyormuş gibi Belediye biz SEYYAR SATICILARA insanlığa sığmayacak bir şekilde davranmaktadır. Belediye zabıtaları bizimle devamlı bir kovalmaaca içine girmektedir. Meyve ve sebzelerimizi bıçakla doğramakta, sattığımız malları alıp götürmekte, kullanılmaz hale getirmektedir. Belediyenin bize karşı davranışları bir işgal ordusunun düşman mallarını talan edişi gibidir. Belediye bizlere karşı tamamen keyfi bir tavır içerisindedir.

Peki belediye bize karşı neden böyle davranmaktadır?.. Şehri kirlettiğimiz için mi? HAYIR.. çünkü fabrika artıkları şehri yaşanmaz hale getirmiştir. Peki cadde ve kaldırımları işgal ettiğimiz için mi? buna da hayır. Çünkü cadde ve kaldırımlar özel araba sahipleri tarafından işgal edilmiştir.

Görüyoruz ki sorunlarımız alabildiğine çok. Belediyenin keyfi ceza kesmesinden, mallarımızı götürüp tahrip etmesine, yer meselesinden tutun da, tüccarla komisyoncunun bizi sömürmesine kadar bir sürü sorunlarımız vardır.

KARDEŞLER

Halkımız üzerindeki baskı, zulüm ve sömürü alabildiğine yoğunlaşmaktadır. Halkımızın bir parçası olan biz SEYYAR SATICILAR üzerinde de aynı baskı ve sömürü uygulanmaktadır. Bugün bizi sömürenler bir avuç para babaları ve uşaklarıdır.

O halde biz seyyar satıcılar, bizi sömürenlere karşı koyabilmemiz, sosyal güvenliğimizi sağlıyabilmemiz ve haklarımızı almak için birleşmeliyiz Bu birliği sağlamak için kurulmuş olan derneğimizin çatısı altında toplanmalıyız çünkü «BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR.»

SEYYAR SATICI ARKADAŞ..

Topyekün birleşelim. SEYYAR SATICILAR DAYANIŞMA VE YARDIMLAŞMA DERNEĞİNE üye olalım.

YAŞASIN EZİLENLERİN İNSANCA YAŞAMAK İÇİN VERDİĞİ MÜCADELE

KAHROLSUN İNSANI İNSANA SÖMÜRTEN DÜZEN.

TÖB - DER Devrimci Muhalefet Hareketinin Çağrısı

Devrimci öğretmenler, bir bildiri yayınlayarak TÖB - DER yönetici kliğinin tutumunu eleştirmişler ve bütün öğretmenleri, devrimci ilkeler etrafında birliğe ve mücadeleye çağırmışlardır. Muhalefet hareketinin yazışma adresi şöyledir: Üçüncü Cadde, 23/6, Bahçelievler — Ankara. Devrimci Muhalefet Hareketinin çağrısı aynen şöyledir:

DEVRİMCİ ÖĞRETMENLERE

ARKADAŞLAR

22 — 23 — 24 Haziranda TÖB - DER olağanüstü genel kurul toplantısı vardır.

Biz TÖB - DER üyesi devrimci öğretmenler, genel merkezin bu zamana kadar izlediği tutumun karşısındayız. Çünkü, TÖB - DER genel merkezinin öğretmenlerin mücadelesine önderlik yapamadığı görüşündeyiz.

TÖB-DER genel merkezi pasiftir. Haklarimizin burjuvazi tarafından verileceğini sanıyor ve öğretmenler arasında bu görüşlerin yayılmasına hizmet ediyor. TÖB - DER genel merkezi mücadelemizin en yoğun ve aktif olması gereken şu günlerde her zaman olduğu gibi yılgınlık göstermektedir. Üye çoğunluğunun eleştirilerinden kaçınmakta, bunları engellemeye çalışmaktadır. Bunun en son örneği de, şubelerimizin her türlü yayın çalışmalarının yasaklanmasıdır.

Bizler, TÖB - DER şubelerinin özellikle İstanbul, Adana, Isparta, Hatay, İzmit, İskenderun Samandağ, Gölcük, Gördes, Fatsa, Çivril, Dörtyol, Altınözü, Haruniye, Osmaniye, Reyhanlı, Tarsus, Viranşehir, Pozantı, Aybastı, Tokat — Amasya bölgesi şubelerinin eleştiri ve önerilerinden yararlanarak, eleştiri ve katkılarınıza açık olan ilişikteki ilke ve talepleri oluşturduk.

Aynı görüşte olan başka arkadaşlarla da birleşerek, onların düşüncelerinden yararlanarak önümüzdeki olağanüstü genel kurulda benimsediğimiz görüşler doğrultusunda mücadele etmek gereğine inanıyoruz.

Kurultaydaki birleşmelerin kişiler çevresinde değil. İlkeler çevresinde olmasını istiyoruz. Bugün TÖB - DER merkez yönetiminde olduğu gibi, tüm ilkesiz birlikler parçalanmaya ve dağılmaya mahkûmdur. Bizimle aynı görüşleri taşıyorsanız, sizi de birleşmeye çağırıyoruz.

ARKADAŞLAR

İlişkilerimizin devam edebilmesi için bu konudaki görüş ve önerilerinizi mümkün olan en kısa zamanda bize ulaştırmanızı ve bu yoldaki çalışmalarınızı bekliyoruz.

TALEPLERİMİZ

— Sendika ve grev hakkı
— Yöneticilerini öğretmenler seçsin
— Amerikancı yoz eğitime son. Gerçekten milli ve halkçı bir eğitim.
— Milli eğitimdeki faşist ve gerici yuvalar dağıltılsın.
— 141 — 142 — 146. maddeler kalksın.
— Baskılara son.
— Herkese eğitim imkanı.
— Öğretmenlere ve halka insanca yaşama hakkı.
— Emeğe göre ücret.

İLKELERİMİZ

1 — TÖB - DER'in örgütsel bağımsızlığı.
2 — Acil taleplerimiz için aktif mücadele.
3 — Emperyalizme, faşizme, gericiliğe karşı; tüm ilerici öğretmenler öğrenciler ve emekçi halkla birleşme.
4 — Reformculuğa, pasifizme, yılgınlığa, teslimiyetçiliğe, burjuva kuyrukçuluğuna hayır.
5 — Geçmişe sünger çekme politikasına hayır.
6 — Irkçılığa, şovenizme karşı mücadele.
7 — TÖB - DER içinde eleştiri özeleştiri.
8 — Örgüt içi demokrasi.

Başarılar diler, sevgi ve saygılarımızı sunarız.

Kissinger'in Ziyareti ve CENTO Toplantısı ABD Hakimiyetini Ağırlaştırmak Amacını Güdüyor

ABD Dışişleri Bakanı Kissinger, CENTO toplantısına katılmak üzere 21 Mayıs Çarşamba günü Ankara'ya geldi Kissinger'in gelişi yurdun çeşitli yerlerinde tepkiyle karşılandı 22 Mayıs günü İstanbulda Karaköyde toplanan 100'e yakın devrimci, Amerikan bayrağını yaktı. TUSLOG'da Pendikte patlamalar duyuldu İzmirde gösteriler yapıldı. Ankarada bir grup devrimci Amerikan Haberler Merkezinde asılı bulunan Amerikan bayrağını yaktı. Duvara, «Katil Kissinger» diye yazıldı. Bir çok yerde Kissingerin gelişi «Bağımsız Türkiye» «Kahrolsun Amerika» «Katil Kissinger» sloganlarıyla protesto edildi.

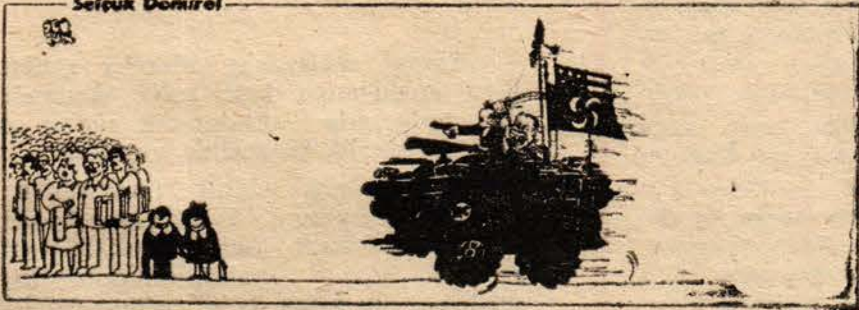
23 Mayıs Çarşamba günü gece İstanbulda Halin önünde 150-200 kişilik bir devrimci grubu tarafından Amerikan bayrağı yakıldı çeşitli kuruluşlar Kissinger'in gelişini protesto eden bir bildiri yayınladılar.

Kissinger, halkımızın baş düşmanı ABD emperyalizminin temsilcisi olarak yurdumuza gelmiş bulunuyor. Katıldığı CENTO toplantısında, «Yıkıcı Faaliyetlerle Mücadele Komisyonu»nun raporu üzerinde önemle durulduğu belirtilmektedir. Bu raporda sol akımların sindirilmesi için Türk İran ve Pakistan istihbarat örgütleri arasında işbirliği yapılması önerilmektedir. Halkın yükselen mücadelesini bastırmak amacını güden bu işbirliği Türkiye, İran ve Pakistandaki ABD hakimiyetinin ağırlaşmasına yol açacaktır. CENTO, Orta Doğu'da ABD hakimiyetini koruma ve güçlendirmeye yarayan bir pakttır. ve ABD, kendi emperyalist yayılma siyaseti uğrunda Türkiye, İran ve Pakistan'daki işbirlikçilerinden yararlanmaktadır.

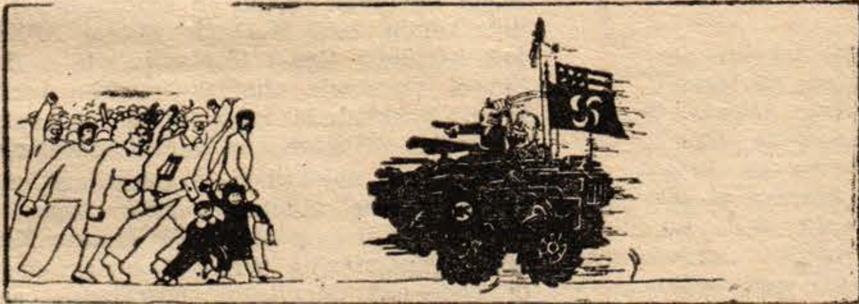
Kissingerin gelişinin ikinci bir nedeni de Kıbrıs meselesini çözüme bağlamaktır. ABD emperyalistleri hem Türkiyeyi, hem de Yunanistanı denetimleri altında tutabilmek için, Yunanistanın memnun edilmesini ve bu nedenle Türkiye'nin Kıbrıs konusunda taviz vermesini zorunlu görmektedirler. Kissinger, Kıbrıs konusunda verecekleri tavize karşılık, Türkiye hakim sınıflarına silâh ambargosunun kaldırılması vaadinde bulunmaktadır. Bağımsızlığı yok edilmiş bulunan Kıbrıs'ın sadece Türkiyenin mi? yoksa Türkiye ve Yunanistanın ortaklaşa hakimiyetinde mi bulunacağı meselesinin bu iki ülkenin dizginleri de kendi elinde bulunduğu sürece, Amerika için fazla bir önemi yoktur.

Milliyetçi Cephe Hükümeti ise Amerikaya tek başını taviz vermenin kendisini büsbütün güç duruma düşüreceğini bildiğinden bu tavize Ecevit'in de katılmasını istemektedir. Kissinger'in Ecevitle özel bir görüşme yapmasının nedeni, Yunanistan hesabına alınacak tavize CHP'yi de ortak etmektir.

Kissinger'in silâh ambargosunun kaldırılması meselesiyle Kıbrıs meselesini birlikte ele alışı, Amerikan «Yardımı»nın sadece ABD emperyalizminin menfaatleri açısından verildiğini ortaya koymaktadır. Halkımız ABD tahakkümünün ağırlaşmasına yol açan böyle «yardım»ları istemiyor. Kıbrıs meselesine gelince bu konuda Türkiye ve ABD'nin ikili görüşmelere girişmeye hakları yoktur. Kıbrıs meselesi her iki milliyetten Kıbrıs halkı tarafından kendi içinde ve barışçı yollarla çözümlenebilir .ve çözümlenmelidir.

Yürüyüş'ün Kitleleri
(Yürüyüş dergisinin 5. sayısında yayınlanan karikatür

Kitlelerin Yürüyüşü
(Devrimcilerin kitle lere bakış açısı)

18 KURULUŞUN ORTAK BİLDİRİSİ

HALKIMIZA,

ABD emperyalizminin baş sözcüsü Kissinger ülkemize geldi Kissinger'in ülkemize neden geldiğini anlamamız için emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin dünya çapındaki durumuna bakmak zorundayız.

Emperyalizme karşı dünyanın dört bir yanında bugün kurtuluş mücadeleleri verilmektedir; Muzaffer Vietnam ve Kamboç halklarının kurtuluşu emperyalizmi biraz daha dünyadaki sömürü pazarlarından tecrit etmekte, onu içinden çıkılmaz bir krize sürüklemektedir.

Bunun farkında olan emperyalizm özellikle ABD emperyalizmi kendi sömürü mekanizmasının devamı için halkların kurtuluş mücadelelerine karşı daha hırçınlaşmakta, daha çok saldırmaktadır.

KARDEŞLER,

İçinden çıkılmaz bir buhrana giren emperyalizm bu buhranı kısa süreli de olsa atlatmak için yeni planlar peşindedir

Emperyalizmin Uzak Doğudan söküp atıldığı günümüzde ezilen halkların kurtuluş mücadelelerinin odak noktası haline gelmekte olan Orta - Doğuda kurtuluş mücadelelerini bastırmak için yeni tedbirler almak üzere «Kissinger» ülkemize geldi.

Türkiye İran ve Pakistan'ın içinde yer aldığı Kapitalist - Emperyalist kampın uzantısı olarak kurulmuş olan CENTO'nun Ankara'daki toplantısında Orta-Doğu halklarının emperyalizme karşı mücadelelerini engellemek için yeni hesaplar yapılacaktır.

Bugün CENTO içinde yer alan gerek ülkemiz gerekse İran ve Pakistan orduları Orta - Doğu halklarının kurtuluş savaşına karşı alabildiğine eğitilmekte; alabildiğine silâhlandırılmaktadır. (Bu yılki savunma masraflarımız 23 milyar liradır.)

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, TÜM HALKIMIZ..

Emperyalizmin ezilen ve sömürülen halklar üzerindeki baskı ve sömürüsüne kahraman Vietnam ve Kamboç halklarının karşı çıktığı gibi yılmaz bir iradeyle karşı çıkmalı ve onun gerçek yüzünü teşhir etmeliyiz.

Emperyalizmin ülkemizdeki sömürü ve baskısı dün ne idiyse, bugün de aynı şekilde hatta katmerli bir şekilde devam etmektedir.

Emperyalizmin sömürü ve baskısına oynadığı oyunlara karşı çıkmak için tüm yurtseverler, işçiler, emekçiler olarak birleşmek zorundayız. Aksi halde her geçen gün emperyalizmin sömürü ve baskısının azalması değil biraz daha artmasıdır.

Halkımızın emperyalizme ve onun yerli uzantılarına karşı verdiği mücadeleyi ne faşist diktatörlükler ne de reformcu burjuvazinin «halkçı» demagojileri ve tertipleri durduramayacaktır.

Biz demokratik kuruluşlar olarak ABD emperyalizminin baş sözcüsü Kissinger'in ülkemize gelişini protesto etmek, oynanan oyunları halkımızıa açıklamak için bu bildiriyi yazmayı görev bildik.

KİSSİNGER BARIŞ DEĞİL ZULÜM GETİRİYOR!
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SÖMÜRÜ DÜZENİ!
YAŞASIN HALKLARIN KURTULUŞ MÜCADELEL

- İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği
- TÖB - DER İstanbul Şubesi
- İstanbul Devrimci Gençlik Birliği
- Tüm Emekçiler Dayanışma Derneği
- İstanbul Demokratik Orta Öğrenim Derneği
- Devrimci Demokratik Kültür Derneği
- Genç Sosyal Devrimciler Birliği
- İstanbul İşçi Dayanışma Derneği
- Silifke Kültür Derneği
- Seyyar Satıcılar Derneği
- Giresun Yardımlaşma Derneği
- Tunceli Yardımlaşma Derneği
- Adıyaman Kültür Derneği
- Bingöl Devrimci Kültür Derneği
- Fikirtepe Halk Birliği
- Haliç Halk Birliği
- Anadolu Yakası Devrimci Liseliler Birliği
- Kasımpaşa Halk Dayanışma Birliği

BİR İSSİZ ANLATİYOR :

İşsizler Ordusu Polis Tehdidiyle Dağıtılmak İstendi

12 Mayıs 1975 tarihinde Komili yağ ve sabun fabrikasının kapısına şöyle bir ilân asılmıştı. «Kadın ve erkek kalifiye işçi alınacak» Sabahleyin saat sekizde 40 50 kişilik bir grup iş için bekliyorduk. Bazılarımız saat yedide falan gelmişlerdi: Saat sekizbuçuğa doğru içerden biri gelerek «Şimdi işçi almayacağız. saat 15'de gelin» dedi Bazılarımız bu davranışa kizarak «Neden saat 15'de alacağınızı yazmıyorsunuz? Bizi burada boşu boşuna bekletiyorsunuz?» dedik Bunun üzerine o yazılı ilena bir kâğıt daha ilâve ederek «Saat 15'de işçi alınacak »diye belirttiler

Öğleden sonra saat 15'de tekrar gittik 100 kişi civarında bir grup vardı Patronlar içeriye dört beş kişilik gruplar alarak 20-30 kişiden 8 kişi seçmişler. Bu işlem saat 16'ya kadar sürdü. Bu arada başka gelenler de oldu Fabrikanın kapısına yığılmıştık. Patronlar adam seçerken biz çoğalarak bekliyorduk Sonra birisi kapıdaki bekçiye şöyle bağırdı: «Tamam, daha işçi alınmayacak. söyle onlara dağılsınlar» Bu sesin duyulmasına rağmen hiç birimiz oradan gitmiyorduk Bir süre sonra tekrar bağırdılar: «Tamam daha işçi alınmıyor. Herkes işine gitsin» Hala dağılmadığımız gören patronun bekçisi söyle bağırdı: «Ne yapayım dağılmıyorlar. Karakola haber verin gelip dağıtsınlar» Bir süre sonra içerden gelen bir memur şöyle dedi: «Tamam kontenjan doldu. daha işçi almıyoruz. herkes işine gitsin» İçimizden bir arkadaş: «Bizi neden şimdiye kadar beklettiniz? 8 kişi alacaksınız. bizi yüz kişi neden bekletiyorsunuz?» diye sordu. Memur: «Olur mu öyle şey, 8 kişi alınacaksa meselâ buraya 30 kişi gelir 8 kişiyi seçeriz. Sen çok ayıp ediyorsun, nerelisin bakayım?» diye cevap verdi, Arkadaş: «Karslıyım. Bizi neden beklettiniz? Söyleseydiniz gider başka yerde iş arardık. boşuna beklemezdik» dedi.

Sömürü düzeninin karakteridir adam seçmek, Seçsinler bakalım. Bozuk düzen onlar içindir. işsizler ordusu onlar içindir. İşçileri işe alırlar, bir iki ay çalıştırdıktan sonra tekrar asgari ücretten işçi almak için onalrı işten atarlar. Kimse onlara engel olmuyor. İşsizler ordusunu istedikleri gibi çalıştırıyorlar, milyonları yığıyorlar

İşsizler ordusu çoktur. Öylesine çoktur ki, suda balık, havada kuş, yerde karınca kadar çoktur. İstedikerini seçsinler Onlar işçi beğenmesinler 30 kişiden 8 kişi seçsinler. Bir ayağa kalkalım o zaman görsünler bizi.

Kahrolsun patronlar, kahrolsun sömürü düzeni

FAŞİST ZALİMLERDEN HESAP SORULMALIDIR !

Hıdır Altınay'ın Katledilmesinin Sorumlularından

MUSTAFA ERDOĞAN (Tarzan Mustafa) DEMİREL'İN KORUMA MÜDÜRÜ OLDU

1971 Şubatında Ankara Emniyet Genel Müdürlüğünde 2. şube tarafından gözaltına alınan devrimci işçi Hıdır Altınay işkence sırasında öldürüldükten sonra, pencereden atılmıştı. Hıdır Altınay'ın katledilmesinden sorumlu olanlardan biri o zamanki 2. Şube Müdürü Mustafa Erdoğan'dı. Olay üzerine yapılan basın toplantısında aynı tarihte gözaltında bulunan Oral Çalışlar şunları anlatmıştı:

Beni yanlışlıkla 2. Şubeye götürmüşlerdi. O sırada Tarzan Mustafa, Hıdır Altınay'ı küfrederek ve yumruklayarak bir odaya soktu. Şube Müdürü Hıdır Altınay'a 'Ben şimdi sana göstereceğim. Dinamiti bilmem nerene sokacağım' diyordu. Daha sonra gözaltında bulunurken, Hıdır Altınay'ın pencereden atlayarak intihar ettiğini söylediler.»

Görüldüğü gibi Milliyetçi Cephe iktidarı, kendisine uygun muhafızlar bulmaktadır. 12 Martın işkenceci polis şefleri bugün daha yüksek mevkilere getirilmektedir. Yapılan zulüm ve işlenen cinayetlerin hesabının sorulmayışı, kanunsuzluk ve zorbalığı teşvik etmiştir.

Cinayet ve işkencelere sünger çekilemez. Halkımız sorumlulardan hesap soracaktır.

Revizyonistler Niçin Sosyal - Emperyalistleri Savunma Çabalarını Yoğunlaştırıyorlar?

İlke dergisi, 15. sayısında Sovyet sosyal-emperyalizmini savunan bir yazı yayınladı. Arkasından, Kitle dergisi de çeşitli yazılarla Sovyetler Birliği'ni sosyalist olarak gösterme çabalarına hız verdi.

TSİP yöneticileri, başlangıçta Sovyet sosyal emperyalizmini bu kadar açıkça savunmaya cesaret edemiyorlardı. Onlar bir süre, modern revizyonizmle Marksizm-Leninizm arasındaki mücadelede «tarafsız» görünmeye çabaladılar. Başından beri Marksizm-Leninizme düşman ve Kruşçev-Brejnev revizyonizminin takipçisi oldukları halde, daha geniş çevreleri aldatabilmek amacıyla gerçek hüviyetlerini gizlemeye çalıştılar.

Aradan geçen zaman içinde, TSİP'nin halkın mücadelesini nasıl reformcu burjuvazinin peşine takmaya çalıştığı ortaya çıktı. TSİP, devrimci fikirlerin yayılması karşısında gittikçe tecrit olmaktadır. Diğer yandan, başka bazı revizyonist mihrakların da Türkiye'de modern revizyonizmi temsil etme iddiasında olmaları, TSİP yöneticilerini ellerini çabuk tutmaya zorlamaktadır. İşte bu nedenlerle, TSİP revizyonistleri, artık Sovyet sosyal-emperyalistlerinin safında yer aldıklarını açıkça ifade ediyorlar. Aynı zamanda Marksizm - Leninizme saldırılarını da arttırıyorlar. Dünyadaki bütün gerçek proleter devrimci parti ve hareketleri «uluslararası provokasyon çizgisi» ve «goşist partiler» diye karalamaya kalkışıyorlar.

Revizyonistler Sovyetler Birliği'ni hangi şartlarda savunuyorlar? Bugün Sovyetler Birliği'nin dünya halklarını aldatmak için takındığı «sosyalizm» maskesi gitgide düşüyor ve onun emperyalist çehresi gitgide daha iyi görülüyor. Bu süper devletin ABD ile elele vererek yürüttüğü müdahele, saldırı ve yağma siyaseti, bütün dünyada tepkilere yol açıyor. Çeşitli uluslararası konferanslarda Üçüncü Dünya Ülkeleri Amerikan emperyalizmiyle birlikte Sovyet sosyal - emperyalizmini de mahkûm ediyorlar. Birleşmiş Milletlerde Üçüncü ve İkinci Dünya Ülkeleri, Sovyetler'in her işe burunlarını sokma çabalarına karşı direniyorlar. Kapitalizme geri dönüşün sonucu olarak Sovyet toplumunun çeşitli alanlarında beliren yozlaşma, gerek dünya ve gerekse ülkemiz basınında burjuvazi tarafından bol bol reklâm ediliyor. **«Bütün dünyada yüz milyonlarca halk, bugünkü Sovyetler Birliği'nin artık sosyalizmle hiç bir ilgisi kalmadığını, onun en tehlikeli düşmanlarından biri haline geldiğini görüyor.** Bunun yanısıra, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yurdumuz üzerindeki tertip ve tehditlerin de arttığı bir dönemde bulunuyoruz. Bütün devrimciler ve yurtseverler, bu gerçekleri gözönüne alarak, sosyal-emperyalizme karşı uyanık olmalıdırlar.

İlke dergisi, 15. sayısında, Sovyetler Birliği ile ilgili olarak proleter devrimcilere aşağıdaki soruları yöneltmiştir:

— Sovyetler Birliği emperyalist - kapitalist bir ülke midir Sovyetler Birliği'nde iktidar kimdedir? Bir burjuva sınıfı meydana gelmiş midir? Sovyetler Birliği kapitalizme geri mi dönmüştür?

— Sovyetler Birliği sömürgelere sahip midir?

— Sovyetler Birliği sermaye ihraç etmekte ve bunun sonucunda bazı ülkeleri ekonomik bakımdan kendine bağımlı hale getirmekte midir?

— Emperyalizmin sömürü ve baskısı altındaki ülkelerde, Sovyetlerle işbirliği yapan, buna bağlı olarak siyasi plânda Sovyet nüfuzundan yana olan sermaye mihrakları var mıdır?

— Sovyetler, diğer emperyalist mihraklara bağlı sermaye gruplarıyla, karteller ve tröstler şeklinde işbirliği yapmakta mıdır?

— Sovyet ekonomisi devri buhranlara maruz kalmakta mıdır?

— Yedek işsizler ordusu var mıdır

— Üst-yapı kurumları, kapitalist sömürünün devamını ve pekişmesini sağlayacak şekilde yeniden düzenlenmiş midir?

Bütün bunlar, somut, maddi olgu ve süreçler hakkındaki sorulardır. Ancak İlke dergisi bu sekiz sorudan sonra, bir de «en önemlisi» olduğunu belirterek şu soruyu ekliyor:

— 40 yıllık bir sosyalist uygulamadan sonra, kapitalizmin restorasyonu bilimsel ve maddi olarak mümkün müdür?

TSİP revizyonistlerinin böyle bir soru sormuş olmaları ve bunu «en önemli» mesele saymaları gerçekten çok anlamlıdır. Diyalektik materyalizm, gerçeklerden, maddi olgu ve süreçlerden yola çıkmak zorundadır. Bir şeyin (Sovyetleri Birliği'nde kapitalizmin) var olup olmadığı, ancak somut araştırma ve incelemeyle maddi kanıtlarla tayin edilebilir. Bu araştırma ve incelemede «en önemlisi... bilimsel olarak bu mümkün müdür?» gibi soruların hiç ama hiç yeri yoktur. Meseleyi böyle koymaları, TSİP revizyonistlerinin nasıl bir idealist ve metafizik mantık güttüklerini, çok lâfını ettikleri «bilim»den ne kadar yoksun bulunduklarını göstermektedir. Kaldı ki, büyük ustaların materyalist tarihi gelişme teorisi, tarihin genel akışı içinde zaman azman şu veya bu ülke açısından geri dönüşlerin pekalâ olabildiğini ortaya koymakta, bunun nedenlerini açıklamaktadır. Gene büyük ustaların proletarya diktatörlüğü teorisi, bütün sosyalizm tarihi dönemi boyunca geri-dönüş ihtimalinin varolduğunu ortaya koymakta ve **proletarya diktatörlüğünün zorunluğunu da tam bu noktaya dayandırmaktadır.** TSİP revizyonistlerinin sordukları «en önemli» dokuzuncu soru, onların diyalektik, materyalist yöntemden olduğu kadar, genel bir tarih bilgisinden ve büyük ustaların kitaplarından da habersiz olduklarını göstermektedir.

İlke dergisinin sorduğu bütün soruların cevabı «Evet!»tir. Sovyetler Birliği'nde bir burjuvazi vardır. Bu burjuvazi parti ve devlet iktidarını ele geçirmiş, sanayi ve tarım işletmelerine, bütün üretim araçlarına ve servetlere el koymuş, ekonomiyi kâr ilkesine ve kapitalizmin ekonomik kanunlarına göre yeniden düzenlenmiştir. Buna bağlı olarak Sovyetler Birliği'nde üretici güçlerin gelişmesini gitgide daha fazla engellenmekte, kapitalist ekonominin işsizlik, enflâsyon, mal darlıkları, devri buhranlar gibi bütün kaçınılmaz sonuçları kendini belli etmektedir. Bu temel üzerinde Sovyet toplumunun üst yapısının her alanında revizyonist burjuvazinin faşist diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Sovyetler Birliği başka ülkelere sermaye ihraç etmekte, kâr transfer etmekte, eşit olmayan mübadele yoluyla birçok ülkenin kaynaklarını talan etmete, bu emperyalist ekonomik ilişkilerini koruma ve geliştirme için de emperyalist bir dış politika yürütmektedir. Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin geri getirilişinin en yoğun ifadesi, bu süper devletin dünya halklarına karşı uyguladığı müdahale talan ve saldırı siyasetinde ve dünya hâkimiyeti için ABD'ye karşı yürüttüğü rekabet ile savaş hazırlıklarında ortaya çıkmaktadır.

İlke dergisinin iddialarının ve proleter devrimcilere yönelttiği suçlamaların hiçbirisi cevapsız kalmayacaktır. Dergimiz bu sayısından itiba. itibaren, Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidara gelişini, Sovyet ekonomisini, Sovyet toplumunun üst yapısını ve dış ilişkilerini anlatan yazılar yayınlayacaktır. İlk olarak, 1970 sonbaharında Proleter Devrimci Aydınlık dergisinin 24 sayısında yayınlanmış olan ve İlke dergisinin uzun alıntılar yaptığı bir yazıyı yeniden okuyucularımıza sunuyoruz. Bunu, Çin ve Arnavutluk partilerinin ve diğer Leninist partilerin derlediği kaynaklardan yapılan başka çeviriler ve yeri geldikçe İlke dergisinin sorularına vereceğimiz ayrıntılı cevaplar izleyecektir.

SOVYETLER

Kâr Esası

Bu yazı, Çin
nistleri SSCB'de
riyorlar» broşür
Aydınlık dergisin
de kapitalizme g
yansıtan ilk dön
talizmin gelişmes
yımızda kısaltar
vizyonistlerin, 19
tamamen yanlışt
piyasa koşulların
nistlerin, Sovyet
Kosigin tarafınd
sının Sovyetler'd
tersine, burjuva
vinçle karşılama

Sovyet revizyonist yönetici grubu, iktidara geldiğinden beri milli ekonominin çeşitli dallarında «Ekonomik sistem reformları» nı enerjik bir şekilde uyguladı.

Bunlar esas olarak Liberman'ın öğütlerine dayanıyordu. Son üç yıl içinde SBKP Merkez Komitesi Genel Toplantılarında ve Yüksek Sovyet toplantılarında, kârı her şeyden üstün tutan «yeni sistem» le ilgili olarak, bu «yeni sistem» in uygulanmasını partinin genel politikası haline getiren kararlar alındı kanunlar yapıldı ve kararnameler yürürlüğe kondu. 1965 Martında yapılan SBKP Merkez Komitesi Genel Toplantısı'nda, Brejnev Sovyet tarımında alınması gereken «acil tedbirler» hakkında bir rapor sundu. Bu raporda «kollektif çiftliklerin ve devlet çiftliklerinin çalışmalarının objektif değerlendirilmesinde kâr oranının temel alınması gerekir» diyordu. Aynı yılın Eylül ayındaki SBKP Merkez Komitesi Genel Toplantısı'na sunduğu «sanayi üretimin de ekonomik dürtülerin arttırılması» na ilişkin raporunda, Kosigin, kârın ve kâr payının «işletmeleri üretkenliklerini arttırmaya teşvikte en iyi araç olarak kullanılması ve yaptıkları «katkı» nın değerlendirilmesinde esas ölçüt olması gerektiğini özellikle belirtti. «Ekonomik dürtü» lerin «fiyatlar, kâr, ikramiyeler ve krediler yoluyla arttırılmasını önerdi. Bu iki genel toplantıda kabul edilen kararlar, Sovyet revizyonist yönetici kliniğinin sanayi ve tarımın bütün kesimlerinde kapitalizmi geliştirme çabalarına temel teşkil ediyor. 1966'da SBKP 23. Kongresi tarafından kabul edilen karar, «yeni sistemin gerçekleştirilmesinin yakın gelecek için en önemli görevlerden biri olduğu» nu açıkça belirtiyor. Yüksek Sovyet'in aynı yılın Ağustos ayındaki toplantısında Kosigin «yeni sistem»in «milli ekonominin bütün dallarına kesintisiz olarak yayılması gerektiği» ni özellikle belirtti.

Son istatistiklere göre toplam 5.500 sanayi ve maden işletmesi, çok sayıda «devlet çiftliği» ve diğer devlet tarım işletmeleri, ve 400. binin üzerinde dükkân ve mağaza, yani yaklaşık olarak ülkedeki bütün dükkân ve mağazaların yarısı, kapitalist «yeni sistem» e geçirilmiştir. Arda kalan bütün işletme ve kuruluşların da 1968 sonuna kadar aynı yola sokulması beklenmektedir.

Sovyet revizyonist yönetici grubunun «ekonomik reform» maskesi altında bu kadar hararetle uygulamaya çabaladığı bu «yeni sistem» in özü ,milli ekonominin bütün alanlarında kapitalist yönetim sisteminin toptan uygulanma

...ıLIĞI'NDE KAPİTALİZME GERİ DÖNÜŞ - 1

...a Dayalı «Yeni Sistem»

...Cumhuriyeti'nde 1968'de yayinlanmiş olan «Sovyet Revizyo-
...italizmin Her Alanda Yeniden Kuruluşunu Nasıl Gerçekleşti-
...birinci bölümüdür. Broşürün ilk iki bölümü, Proleter Devrimci
...im 1970 tarihli 24. sayısında yayınlanmıştı. Sovyetler Birliği'n-
...nüş konusundaki yayınımıza, bu broşürün 1967'deki durumu
...müyle başlayacak ve bundan sonra Sovyet ekonomisinde kapi-
...75'e kadar izleyen yazılar yayınlamaya devam edeceğiz. Bu sa-
...yınladığımız bölüm, şu gerçekleri ortaya koymaktadır: 1/ Re-
...bu yana Sovyet planlamasında bir değişiklik olmadığı iddiası
...pitalist yönde muazzam değişiklikler yapılmış ve işletmeler,
...e kâr peşinde koşmada serbest bırakılmışlardır. 2/ Revizyo-
...rliği'nde kâr olmadığı şeklindeki iddiaları bizzat Brejnev ve
...zip edilmektedir. 3/ Revizyonistlerin, hiçbir burjuva iktisatçı-
...italizm olduğunu iddia edemediği şeklindeki sözlerinin tam
...çi ve ideologları, Sovyetler'deki kapitalizme geri dönüşü se-
...lar.

«Kremlin'deki hükümdarlar, proleter enternasyonalizmi için esas ölçünün, «mihenk taşı»nın Sovyetler Birliği'ne karşı tutum olduğu ve bütün mücadelelerin ve devrimci hareketlerin Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına ve onun politikasına tabi kılınması gerektiği yolunda, devrimci ve anti-emperyalist güçleri yanlış fikirleri kabule zorlayarak spekülâsyon yapıyorlar.

«Marksizm-Leninizme ihanet etmiş ve Sovyetler Birliği'ni emperyalist bir devlet haline getirmiş olan Sovyet revizyonistleri, geçmişi istismar ederek ve bir zamanlar doğru olan tezleri kullanarak, artık bugün kimseyi kandıramazlar. Sovyetler Birliği'ne karşı tavir, bugün de proleter enternasyonalizmi için bir ölçü vazifesi görür. Ama Sovyetler Birliği'nin dünya devriminin merkezi ve kalesi olduğu Lenin ve Stalin zamanındakinden tam tersi bir anlamda! Bugün, devrimci ve enternasyonalist diye, Sovyet revizyonistlerine karşı mücadele eden, onların ihanetlerini açığa çıkaran, bütün gücüyle onların anti-marksist ve emperyalist siyasetlerini ve çizgilerini reddedenlere denir.»

Enver Hoca

(«Revizyonizm ve Maceracılık Yenilgiye, Marksizm-Leninzm Zafere Götürür», Aydınlık Yayınları, s. 25-26)

...sı, sosyalist üretim ilişkilerinin tamamen yıkıl-
...ması ve sosyalist ekonomik temelin bütünüyle
...parçalanmasıdır.

«Yeni sistem»in uygulanması, önceki siste
...min ,yani devletin birleşik ekonomik planlama
...sı sisteminin ortadan kaldırılması ve kârın her
...şeyin üstünde tutulması sonucunu vermiştir. Ye
...ni sistem, işletmeleri üretim ve yönetim plânla-
...rını bağımsız olarak tayin etmeye yetkili kılıyor
...ve kapitalist işletmelerde olduğu gibi yüksek
...kâr amacı gütmelerine izin veriyor. İşletme yö
...neticilerine daha fazla ve daha geniş ayrıcalık-
...lar veriyor ve onlara işletmelerde üretim, fi
...nansman ve personel konularını diledikleri gi-
...bi halletme yetkisini tanıyor Sovyetler Birliği'-
...nde 1966'da uygulamaya konulan «Devlet Sana
...yi İşletmeleri Yönetmeliği» işletmelerin, işlet-
...me içindeki bütün malları «mülk edinme, kul-
...lanma ve tasarruf etme» ye; malzeme nakil a-
...raçları, ham maddeler, levazım ve yakıt «faz-
...la» sını satmaya «geçici olarak kullanılmayan»
...yer, bina. depo, malzeme ve nakil araçlarını
...kiralamaya «modası geçmiş sabit değerleri ken-
...di inisiyatifleriyle iptal etmeye; «kendi tasar-
...ruflarındaki fonları» «plan dışı» sermaye biri-
...kimi için ve «kendi malzemelerini» de aldıkları
...«plân dışı» siparişleri yerine getirmek için kul-
...lanmaya yetkili olduklarını belirtmektedir. Yö
...netmelikler, işletme yöneticilerine, işçi ve me-
...murların ücret, derece ve ikamiyelerini diledik-
...leri gibi donduma veya değiştirme, işçi alma-
...veya işçi çıkarma, işçileri cezalandırma ve işlet
...menin yapısını ve personelini kendi başlarına
...belirleme iktidarını veriyor. Böylece sosyalist
...mülkiyet altındaki işletmeler, bir imtiyazlı bur-
...juva tabakasının mülkiyetindeki kapitalist işlet-
...meleı haline getirilmiş, sanayi ve tarımda çalı-
...şan geniş halk kesimleri ise işgüçlerini sat-
...mak zorunda olan ücret köleleri haline dönüş-
...müşlerdir.

«Yeni sistem» in uygulamaya başlaması-
...nın sonucu olarak, Sovyet toplumunda sınıf ku
...tuplaşması gün geçtikçe şiddetlenmektedir. Bir
...çok sanayi işletmesinin, «devlet çiftliği» nin ve
...ticari kuruluşun başkanları, yüksek ücret ve ik
...amiyeler alan kanunsuz uygulamalarda bulunan
...yetkilerini büyük ölçüde kötüye kullanan emek
...çi halkı sömüren ve ezen yeni burjuva unsur-
...lar haline gelmişlerdir. Birçok sanayi işletmesi
...nin yöneticisi, tabiî hepsi devlet malı olan tor
...na tezgahları. ağır yük asansörleri, jeneratörler
...lokomotifler ve kaynaksız borular gibi üretim
...araçlarını bile kâr amacıyla satmaktadırlar(...)

«Yeni sistemi» uygulama çabalarının ya-
...nısıra Sovyet revizyonist kliği, kendiliğinden or-

taya çıkan kapitalist güçlerin gelişmesini teşvik etmek ve desteklemek için son birkaç yıl için de bir dizi tedbir kabul etmiştir. Brejnev ve şürekasının iktidara geldikten sonra kabul ettiği ilk geri - dönüşçü tedbir «kollektif çiftlikler» in ve tarımdaki «devlet» işletmeleri personelinin özel arazi ve hayvan mülkiyetleri üzerindeki kısıtlamaları daha da gevşetmek oldu. Devlet Bankasına, özel çiftlik hayvanlarının artmasına yardımcı olmak için uzun vadeli krediler vermesini emreden bir kararı da kabul ettiler. Bütün bunların sonucu olarak, özel ekonomi gün geçtikçe gelişmiştir. Kruşçev, iktidarı sırasında toprağı tarla ekipleri arasında bölüştürmeyi ve üretim paylarını ekip birimini temel alarak tespit etmeyi «denemeye» başlamıştı. Ama Kruşçev'in halefleri, millileştirilmiş toprakları ekiplere uzun süreler için dağıtarak bir adım daha ileri gitmişlerdir. Sovyet revizyonistlerinin borazanları olan Pravda ve Komsomolskaya Pravda birçok defalar «Bu amaca doğru daha sağlam ve hızlı bir biçimde ilerlemeliyiz» diyen başyazılar yayınlamışlardır. Diğer Sovyet gazeteleri, toprağın tek tek çiftçilere devamlı kullanmaları için bölüştürülmesini bile savunmuşlardır.

Bu dönemde Sovyet revizyonist kliği. tarım ve hayvancılık ürünlerinin serbest piyasa fiyatlari üzerindeki bütün kısıtlamaları da kaldırdı ve özel tacirler için kapıyı ardına kadar açarak, kapitalist serbest pazarları ve serbest rekabeti hararetle geliştirdi Henüz tamamlanmamış 1966 verilerine göre, bütün Sovyetler Birliği'nde 7.500 den fazla serbest pazar vardır. Bu pazarlar mahalli olarak yetiştirilmeyen besin maddelerini sağlamada «devlet mağazaları»nın yerini almaktadır. Her ay ortalama 17 milyon kişi ürettiklerini bu serbest pazarlarda satmaktadır. Serbest pazarlar spekülasyona girişen, insafsız fiyatlar isteyen ve her çeşit dolandırıcılığı yapan özel tacirlerin kontrolü altındadır. Sovyet revizyonist yöneticileri, kapitalist yönetime en elverişli şartları sağlamak amacıyla, modern tesisleri olan büyük serbest pazarların yapımına büyük paralar ayırıyorlar. Aynı zamanda, «devlet mağazaları» da kâr amacı güdüp serbest rekabete girişerek ticaret sektöründe karışıklık yaratıyorlar.

Kruşçev bir zamanlar «şeytanın kendisinden bile kredi kabul etmeyi» istediğini, yani «komünizmi inşa etmek» için ABD kapitalistlerinden «borç» dilenmeyi istediğini belirtmişti. Şimdi bu isteği müritleri tarafından gerçekleştirilmiş bulunuyor. Son birkaç yıl içinde Sovyet revizyonist yönetici kliği ABD, Fransa İtalya ve Japonya'daki tekelci kapitalist gruplara karşı bir «açık kapı» politikası izledi ve doğal kaynakları yağma etmek, millî çıkarlara zarar vermek ve emekçi halkı sömürmek amacıyla Sovyetler Birliği ekonomisine sızmalarını teşvik etmek için bu gruplarla birbiri ardına anlaşmalar imzaladı. Ekim Devriminden önce çarlık Rusyası, birçok kapitalist Batı Ülkesinin sermaye ihraç ettiği, çok büyük kârlar elde ettiği ve sanayi ham maddelerini yağma ettiği bir «cennet»ti. 50 yıl sonra bugün, Sovyet revizyonist yöneticileri bu ülkelerin tekelci kapitalist gruplarının Sovyet ülkesine bir kez daha el uzatmalarına müsaade ediyor.

«Yeni sistem»in Sovyet revizyonistleri tarafından ekonominin bütün alanlarında uygulamaya konmasından bu yana, Batı burjuva basını ve haber ajansları «yeni sistem»e övgüler yağdırmaya başlamışlardır. U.S. News and World Report (ABD Haberleri ve Dünya Raporu) adlı dergi, Sovyet sanayi ve hizmet işletmelerinin kapitalizmde olduğu gibi «bir pazar ekonomisine» geçirildiğini ve «kâr sistemiyle» çalıştığını onaylayıcı bir biçimde söylüyor. Bu değişikliklerin «bu ülkede yaklaşık olarak 50 yıldır yürütülen komünist sistemin sonunun başlangıcına işaret edebileceğini» neşeyle yazıyor. Sovyetler Birliği'nde tarımda yaygın olarak uygulanan, üretim randımanının tarla ekipleri birimi temel alınarak saptanması yöntemini anlatan bir A.F.P. (Agence France - Presse - Fransız Basın Ajansı muhabiri bunu ülkede Tarımın «Liberalleşmesi» olarak görüyor. İngiliz gazetesi Guardian, devlet çiftliklerini «bir veya iki aileden büyük olmayan ekiplerin işlediği küçük birimler» halinde parçaladığı için Sovyetler Birliği'ni övüyor. Eğer bunun devam etmesine müsaade edilirse «tarımda aile mülkiyeti sistemine benzer bir şeyin en sonunda Rusya'da geri geleceğini» söylüyor.

Bütün bunlar, Sovyet revizyonist yönetici grubunun çok reklâm ettiği «Sovyet toplumunun komünizm yolunda gelişmesinde yeni dönem»in kapitalizmin toptan ve tamamen yeniden kuruluşundan başka bir şey olmadığını açıkça gösteriyor. Onların «ekonomik reformları»nın sosyalizmle hiç bir ilişkisi yoktur; aksine bu «ekonomik reformlar», sosyalizm ve komünizme utanmazca bir ihanettir.

Sinhua (Yeni Çin Haber Ajansı)
Muhabiri, 29 Ekim 1967

GELECEK SAYIDA

«YENİ SİSTEM»İN FECİ SONUÇLARI

(1967)

DİSK'te Sendika Ağası Yöneticilere Karşı Açık Bir Mücadele Verelim

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) Genel Kurulu, geçtiğimiz hafta içinde toplandı. Dergimiz baskıya hazırlanırken Genel Kurul devam ediyordu. Ancak, Genel Kurul sonuçlarının, işçi sınıfımızın devrimci sendikalara duyduğu ihtyaca cevap vermeyeceği görülmektedir. Devrimci işçilerin, işçi sınıfımızı kendi sınıf sendikalarına kavuşturmak için verdikleri mücadele devam edecektir. Devrimci işçiler, kendi sendikalarını yaratmak için Türk - İş'e ve diğer sarı sendikalara karşı mücadele ederken, diğer yandan da DİSK yöneticisi sendika ağalarının reformcu siyasetlerini de teşhir etmeye devam edeceklerdir.

SARI SENDİKACILIĞA KARŞI MÜCADELE REFORMCU SENDİKA AĞALARINA KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ

DİSK: Türk - İş'in patron uşağı yüzü açığa çıktıkça işçi sınıfının iktisadi mücadelesini yürütecek sendikalara duyulan ihtiyaçtan doğdu. Bazı sendikalar Türk - İş'ten ayrılarak 12 Şubat 1967'de DİSK'i kurdular. DİSK'in kurulması, Türk - İş'e ve patronlara karşı işçilerin iktisadi ve demokratik mücadelesini hızlandı[illegible]

DİSK şimdiye kadar devrimciler tarafından etraflı bir şekilde eleştirilmedi. Türk - İş'e karşı verilen mücadelede DİSK genel olarak desteklendi. DİSK yöneticilerinin çeşitli hataları ve sahte devrimci siyasetleri, «şimdi Türk - İş'e karşı mücadele veriyoruz, DİSK'i eleştirmeyelim» anlayışı ile örtbas edildi. «DİSK'i yıpratmamak ve zayıf düşürmemek» kaygısı ile, eleştiriler kapalı kapılar ardında yapıldı. Bütün bunlar işçi sınıfının mücadelesine zarar verdi. DİSK için de mevcut sendika ağalığının güçlenmesine yardımcı oldu. Devrimcilik kisvesi altında, patronlarla uzlaşan bir sendikacılık anlayışı DİSK'e hâkim oldu.

[illegible] devrimci olarak tanıdıkları DİSK'e geçmek için çetin mücadeleler verdiler. Ancak, DİSK yönetimini ellerinde tutanlar işçi sınıfımızdan tamamen koptular. Birçok yerde patronların sömürü ve zorbalığına karşı mücadele eden işçiler, karşılarında DİSK'in sendika ağalarını buldular. DİSK sendikacıları bazı yerlerde, işçilerden habersiz patronlarla işçi aleyhinde gizli anlaşmalar bile imzaladılar.

Mücadele isteyen işçileri sık sık Sıkıyönetim zulmüyle korkutmaya ve bu mücadeleleri söndürmeye çalıştılar. Bunlar, işçi sınıfımızın menfaatlerini savunmak gibi en şerefli görevi bir yana bıraktılar. Tabandaki onbinlerce işçiden aldıkları kuvveti patronlarla uzlaşmak için kullandılar. İşçilerin üç beş kuruşluk nafakalarından kesilen paralarla toplanan sendika gelirini, «turistik tesis», «Avrupa seyahati» gibi işçilerinin rüyalarında bile göremeyecekleri yerlerde israf ettiler.

Faşist sendikalara karşı mücadele, reformcu ve revizyonist sendikalara karşı mücadele ile birleştirilmediği takdirde, gelişemez. Devrimciler, sendikalar içinde çalışırken, reformcu sendikacılara karşı da mücadele vermek zorundadırlar. Devrimci sendikacılık, ancak sahte devrimci sendika ağalarının maskesi indirilerek geliştirilebilir.

SENDİKA AĞALARI DİSK'İ HAKİM SINIFLARIN HİZMETİNE SOKTULAR

DİSK daha kuruluşuyla beraber bir kısım sendika ağalarının elinde kaldı. DİSK'in başına yerleşen, TİP oportünizmine bağlı çeşitli sendikacılar, işçi sınıfının haklı devrimci taleplerini ve mücadelesini kendi reformist - revizyonist emellerinin peşine takmaya çalıştılar. Bu yöneticilerin elinde kalan DİSK, TİP'in «barış içinde geçiş», «parlamenter yoldan iktidara gelmek», «kapitalist olmayan kalkınma yolu» gibi gerici burjuva fikirlerine alet edildi.

DİSK'in burjuva yöneticileri, gelişen ve şiddetlenen sınıf müdalesi karşısında halkın safında yer almadılar. Burjuvaziye teslimiyet yolunu tuttular. 15 - 16 haziran şanlı işçi direnişinden korkup paniğe kapıldılar. 16 haziran günü verdikleri demeçlerde, olayların kendi kontrollerinden çıktığını ve bazı «kışkırtıcıların» işin içine karıştığını ileri sürerek, işçi sınıfını hâkim sınıfların saldırılarına karşı savunmasız bıraktılar.

DİSK'in bugün de başında bulunan sendika ağaları, 12 mart faşist darbesinden sonra, Erim'in sahte reform palavralarının peşine takıldılar. İşçi sınıfını pasifleştirdiler ve faşizmin yerleşmesine yardımcı oldular. Böylece DİSK yöneticileri, faşistlerin işçi hareketine yönelttikleri zulmün sorumluluğuna da ortak oldular. 12 Mart Muhtırasından hemen sonra toplanan DİSK Yürütme Kurulu, yayınladığı bildiride şunları söylüyordu:

«...Memleketin beceriksiz ellerde emekçi halkımızın da perişanlığını arttıracak bir yuvarlanmaya gittiğini gören ve Türk Milletinin bağrından oluşan Silâhlı Kuvvetlerin bu vahim durum karşısında aldığı kararlar, işçi sınıfımızın devrimci kesiminde büyük bir ferahlık yaratmıştır. Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının tanıdığı hakları en cesur şekilde kullanan Türk Silâhlı Kuvvetlerinin çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmak, Atatürk Devrimlerini hâkim kılmak ve Anayasanın öngördüğü reformları gerçekleştirmek, özellikle Anayasamızın temel ilkelerine yürekten bağlı kalmak yolunda görev başında olduğunun radyolardan ilânı, karanlık ufukları aydınlığa kavuşturmuştur.»

DİSK yöneticileri 12 Mart'tan sonra işçi sınıfına ve bütün halka yapılan zulme seyirci kaldılar. Faşist zulüm karşısında sustular.

1973 başlarından itibaren DİSK yöneticileri, halkın yükselmeye başlayan mücadelesini bu sefer de CHP reformculuğunun peşine takmak için ellerinden geleni yaptılar.

DİSK'in başındaki reformcu sendikacılar, 14 ekim seçimlerinde ve daha sonra yapılan mahalli seçimlerde CHP'yi desteklediler. DİSK yönetim kurulu, 14 ekim 1973 seçimlerinden önce 8 - 12 eylül 1973 tarihinde yaptığı toplantının sonucunda yayınladığı bildiri ile, «Anayasal özgürlükleri ve demokratik hakları ve uygarlıkçı bir anlayışı savunan tek parti olduğu için işçileri, köylüleri, esnafı, memurları ve tüm dar gelirli vatandaşları CHP'ye oy vermeye» çağırdı.

DİSK yöneticilerinin reformcu siyasetleri, faşizmle uzlaşmayı da ifade ediyordu. Bu uzlaşma, Kıbrıs'a yapılan müdahaleyi desteklemeye kadar vardı. Maden - İş Sendikasının 21. dönem çalışma raporu, Kıbrıs konusunda şöyle diyor: :«Ecevit hükümetinin Kıbrıs'ta barış, özgürlük, bağımsızlık ve Kıbrıs'ta Anayasal düzenin yeniden kurulması ile Kıbrıs Türklerinin can ve mal güvenliğinin korunması yolunda yüklenmiş bulunduğu sorumluluk ve sağladığı zafer büyük oldu.» (Sayfa 21 - 22)

DİSK yöneticileri Kıbrıs'ın işgalini desteklemek için tıpkı Türk - İş yöneticileri gibi grevleri de durdurdular. İşçileri, Kıbrıs çıkarmasını desteklemek için iki yevmiyelerini bağışlamaya çağırdılar. Ayrıca Sendika kasasından orduya büyük miktarda yardımda bulundular.

DİSK yöneticileri, Kıbrıs'ın işgaliyle birlikte başlayan ve bugüne kadar uzatılan Sıkıyönetimin ilânına karşı çıkmadılar. Grev yapabilmek için Sıkıyönetimin «insafına» ve «anlayışına» sığındılar. Tekstil grevlerinin yasaklanması sırasında, DİSK'e bağlı Tekstil sendikasının yöneticileri, Sıkıyönetimin grevleri yasaklamasını anlayışla karşıladıklarını söylüyor ve işçilerin huzursuzluğunun önüne geçemediklerini belirterek, Sıkıyönetim makamlarının da kendilerini anlayışla karşılamasını istiyorlardı.

DİSK yöneticileri, her geçen gün şiddetlenen faşist saldırılar karşısında da pasif kaldılar, sadece birkaç bildiri yayınlamakla yetindiler. Onlar, burjuvazinin işçi sınıfının sırtından sermaye sağlaması demek olan CHP'nin «halk sektörü» yutturmacasını, tıpkı Türk - İş gibi, desteklediler. DİSK yöneticileri, faşistlerin son tertiplerine de, Demirel'e geçmiş olsun diyerek alet oldular.

DİSK'in CHP'yi destekleme siyaseti, en temel işçi haklarına karşı çıkmaya götürmüştür. Disk yöneticileri, sendika hürriyeti, iş güvenliği, iş kazalarının önlenmesi, kadın işçilerin hakları, lokavtların yasaklanması gibi işçilerin en temel taleplerini CHP'nin yerine getirmesini beklemişler ve bu konularda işçileri mücadeleye sevketmemişlerdir.

DİSK İÇİNDEKİ REVİZYONİST MUHALEFET İŞÇİ SINIFINI TEMSİL ETMİYOR

Bütün bunlardan çıkarmamız gereken sonuç şudur: DİSK, işçi sınıfımızın devrimci sendikası değildir. Fakat revizyonistler, onu işçi sınıfının devrimci sendikası diye göstererek işçileri yanıltmaktadırlar. Onlar, işçi sınıfımızın DİSK vasıtasıyla burjuvazinin hâkimiyeti altında tutulması noktasında reformcu sendikacılarla uzlaşıyorlar. DİSK'i devrimci ilân etmek suretiyle, işçileri sendika ağalarının kontrolundaki bir örgüte hapsetmeye çalışıyorlar.

Revizyonistler bunun yanısıra, kendilerinin de ortak oldukları CHP'yi destekleme siyasetini DİSK yöneticilerinin sırtına yükleyerek, tabanda gelişen muhalefeti kontrolları altında tutmaya ve kendi tekkelerini kuvvetlendirmeye çalışıyorlar. TSİP revizyonistleri, DİSK yöneticilerini CHP'yi desteklemekle suçluyorlar. Bütün mesaisi CHP'yi desteklemek olan bir partinin, bunu söylemeye ne hakkı vardır? DİSK yöneticileriyle birlikte 14 Ekim'de halkı CHP'ye oy vermeye çağıran, kimlerdi? CHP'yi «işçi sınıfının sözcüsü» ilân eden, grevleri «provokasyon» diye söndürmeye çalışan, CHP - AP koalisyonu isteyen, CHP - MSP hükümetinin getirdiği zamları destekleyen kimlerdi? Revizyonistler, DİSK yöneticilerinin Kıbrıs'ın işgalini ve Sıkıyönetimi desteklemesini hangi hakla eleştiriyorlar? Kitle dergisi, Kıbrıs çıkarmasını ve Sıkıyönetimi destekleyen yazılarla doludur. Onlar, DİSK yöneticilerini eleştirdikleri her noktada aynı siyaseti izlemişlerdir. Hem de daha sinsi bir şekilde.

DEVRİMCİLERİN DİSK'E KARŞI TAVRI NE OLMALIDIR?

İşçi sınıfı, sendika hürriyeti, iş güvenliği gibi acil talepleri uğruna verdiği mücadeleyi, mutlaka sendikalarda reformculuğun ve revizyonizmin hâkimiyetine son vermek, tabandaki işçilerin hâkimiyetini sağlamak ve kendi devrimci sendikalarını kurmak mücadelesiyle birleştirmelidir.

Esas darbeyi faşist sendikacılığa, Amerikancı sarı sendikalara, patron sendikalarına vuracağız. Görevimiz bu sendikaları yıkmak ve onun yerine işçilerin hâkimiyetindeki sendikaları kurmaktır. Bu yüzden Amerikancı Türk - İş'e karşı tavrımız, bu işçi düşmanı konfederasyonu yıkmak olmalıdır.

Amerikancı faşist sendikalara karşı mücadele ederken, reformcu ve revizyonist sendika yöneticilerine, bürokrat sendikacılara karşı mücadeleyi de gözden uzak tutmamak zorundayız. Türk - İş'e karşı mücadele ederken DİSK'in burjuva yöneticilerine karşı da mücadele etmeliyiz.

Devrimcilerin DİSK'e karşı tavırları şudur: DİSK'i, faşizmle ve patronlarla mücadele ettiği noktalarda destekleyeceğiz. Faşistlerle ve patronlarla uzlaştığı, işçi haklarını reformcu burjuvazi ile pazarlık konusu yaptığı, işçi sınıfını CHP'nin kuyruğuna takmaya çalıştığı bütün noktalarda, DİSK yöneticileri ile mücadele edeceğiz.

Bugün DİSK'in tabanında on binlerce işçi haklı talepler ileri sürmekte devrimci fikirleri hızla kavramaktadır. Devrimciler, reformcu veya revizyonist sendika yöneticileri ile mücadele ederken, tabandaki işçilerin sesine kulak vermelidirler. DİSK içinde, tabandaki işçilerin, devrimci işçilerin örgüte hâkim olması için mücadele etmeliyiz. İşyerlerinde, sendikanın her kademesinde devrimci işçiler göreve başına gelmelidir.

DİSK içinde, tabandaki işçilerin birliği için mücadele edelim Tabandaki işçilerin hakimiyeti için mücadele edelim.

Revizyonist ve reformcu sendikacılara karşı açık bir mücadele yürütelim. Devrimci Sendikalar Kuralım.

MADEN - İŞ VE LASTİK - İŞ İŞÇİ SINIFININ YANINDA DEĞİLDİR

MADEN - İŞ SENDİKASI, PHİLLİPS PATRONUNUN HİZMETİNDE

Levent'teki Phillips fabrikasında çalışan iki işçi arkadaşımız, işten atıldı. Patron, buna sebep olarak «kadro fazlalığı» ni gösterdi. Oysa bir yandan da fabrikaya yeni işçi alınıyor. Bu bahaneye tek bir işçi bile inanmadı. Bütün işçiler, atılan arkadaşlarının devrimci oldukları için işten atıldıklarını biliyorlar.

Atılma haberi duyulur duyulmaz, işçiler Maden — İş'e haber yollayarak direnişe geçmek istediklerini, sendikadan haber beklediklerini bildirdiler. Sendika temsilcileri, işçileri oyalamaya çalıştılar. «Bekleyin, patronla görüşelim, halledelim» dediler. Fakat onlar, görüşmeden sonra işçiyi toplayıp bilgi vermeye cesaret edemediler. Sadece atılan işçi arkadaşlarla konuştular ve «temsilciler olarak hiç bir şey yapmama» kararı aldıklarını söylediler.

Atılan işçiler, onlara bu kararın devrimci sendikacılıkla bağdaşmadığını hatırlattılar. Temsilciler, buna «eğer siz devrimci iseniz, çıkışınızı imzalarsınız. İşçiyi tahrik etmeyin» diye cevap verdiler. Temsilciler, odalarının etrafında biriken ve direnişe geçilmesini isteyen işçileri Sıkıyönetim ve panzerlerle korkutmaya çalıştılar.

İşçiler temsilcilere «panzerlerin karşısına dikilecek olan biziz; yeter ki siz önümüze düşün, başlayalım» diye cevap verince, temsilciler «bu, işçiyi maceraya sürüklemektir, biz bu direnişin kesinlikle karşısındayız, gücünüz yetiyorsa siz kendiniz yapın» dediler.

İşte böylece, devrimci bir sendika olduğunu iddia eden Maden — İş, bir kere daha işçiyi en zor durumda yalnız bıraktı ve patronların safında yer aldı. Temsilcilerin bu gerici tavrı yüzünden öndersiz kalan işçiler, iş başı yapılar

Aynı gün akşam üstü, fabrikadan elli — ellibeş kişilik bir grup sendikaya giderek temsilcileri tekrar zorladılar. Temsilciler «panzerler saldırır» dediler. İşçiler «saldırsın» dedi. Temsilciler «daha ikinci gün parçalanırsınız» dediler. İşçiler «biz parçalanmayız, yeter ki siz destekleyin» dediler. Temsilciler «direniş uzun sürerse aç kalırsınız, Maden — İş para vermez» dediler. İşçiler «razıyız» dediler. Bu baskı karşısında temsilciler ertesi gün patronla bir kere daha görüşeceklerini, görüşmeden sonra da işçiyi toplayıp sonucu açıklayacaklarına söz verdiler. Ama ertesi gün bu sözlerini tutmadılar. İşçiyi toplamadılar. Ve böylece iki işçinin haksız yere atılmasında patronla işbirliği yapmış oldular.

Bu olaydan Phillips işçisi şu dersi çıkardı: Maden — İş artık devrimci bir sendika değildir. Her yerde olduğu gibi Phillips'te de mücadele etmek isteyen işçinin önüne dikilmiştir.

İşçilerin iki arkadaşlarının atılmasını engelleyememelerinde iki sebep rol oynamıştır: İşçilerin sağlam bir birliğe sahip olmamaları ve temsilcilerin işçi çıkarlarını temsil etmemesi.

Phillips işçilerinin önünde duran görev şudur: Patronla uzlaşan temsilci kadrosunu değiştirmek. Hem patrona, hem de Maden — İş'in gerici politikasına karşı mücadele edebilecek devrimci işçileri temsilci olarak seçmek.

Phillips'teki son olaylar da gösteriyor ki, işçiler gerçek bir önderliğe sahip değillerse ve sağlam bir birlik kuramazlarsa, mücadele dağılmaya mahkûmdur.

MADEN - İŞ, ÇAMGAZ İŞÇİLERİNİ TERKETTİ

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'un Demirkapı semtinde 60 işçinin çalıştığı Çamgaz Tüp Fabrikasında, Çağdaş Metal-İş sendikasına üye olan beş işçi işten atıldı. Fabrikada çalışma şartları çok ağırdır. Yemek, elbise gibi sosyal haklardan hiç birisi yoktur. Bazı yaşlı işçiler kaçak olarak çalıştırılmaktadır. İş kazalarını önleyici hiç bir tedbir yoktur. Presler ve makaslar elleri sakatlamaktadır. Elektrik kabloları açıktadır. Fabrika, zehirli kaynak dumanlarıyla doludur. Temizlik yapmak için su bulunmamakta ve sabun verilmemektedir. İşçilerin büyük çoğunluğu asgarî üsret almaktadır. İş güvenliği yoktur. Patron Metin Çam, işçilere ana avrat küfretmekte, canı istediği zaman işten atmaktadır.

Daha önce Çamgaz işçileri Maden-İş Sendikasında örgütlenerek haklarını almaya çalışmışlardı. Patron sendikayı atmak için çeşitli oyunlara başvurmuş, toplu sözleşmeyi uygulamak istememiş, iflâs ettim diyerek bütün işçileri işten atmıştı.

Şimdi Çamgaz işçileri sendika hakkını elde etmek için tekrar mücadeleye atılıyorlar. İşçiler önce Maden-İş Sendikasına başvurdular. Bazı Maden-İş yöneticileri, «bu fabrika karanlık bir fabrika, hukuki bakımdan bir hak alamayız, bu patronla uğraşılmaz» diyerek işçileri mücadelelerinden alıkoymaya çalıştılar.

Daha sonra işçilerin büyük çoğunluğu Çağdaş Metal-İş'e kaydoldu. Patron bunu haber aldı ve baskıları arttırdı. İlkönce öncü bir işçi işten atıldı. Bunun üzerine işçiler hep birden işi bıraktılar. İşçilerin kararlı tutumu karşısında patron attığı işçiyi işe geri almak zorunda kaldı. Ve yeni oyunlara başvurdu.

Patron işçilere üç teklifte bulundu: Yüzde 50 ortaklık, parça başı ücret ve belli miktar üzerinde prim. Patron prim sistemini kabul ettirdi. Çok az miktarda prim alan beş-altı işçinin isimlerini duvarlara astı. Böylece birliği bozmaya çalıştı ve daha fazla mal çıkması için uğraştı. İşçiler bu oyunu kavradılar. Patron bu defa açıkça baskı yapmaya başladı.

Patron işçilere küfretti ve onları işten atmakla tehdit etti. Patron kendisine küfür edemeyeceğini hatırlatan işçilerden birini hemen işten çıkarmak istedi. İşçi bunu yapamayacağını söyleyince patron polis çağırtarak işçiyi karakola götürmek istedi. İşçiler direndiler. Polis iki işçiyi karakola götürdü. İşçiler arkadaşlarını yalnız bırakmadılar. Arkadaşlarının serbest bırakılmasını sağladılar. Patron bir işçi hakkında hakaret davası açtı. İşçiler de patron hakkında hakaret davası açtılar. Ertesi gün patron sendikalı beş işçiyi işten çıkardı ve hakkında dava açtığı işçinin tazminatını vermedi.

Çamgaz'da işçiler arasındaki hoşnutsuzluk çok şiddetlidir. İşçiler patronun çabalarını boşa çıkarmalı, birliklerini sağlamlaştırmalıdırlar. Sendikanın kurulması ve hakların alınması ancak bu şekilde mümkündür. İş güvenliği ancak işten atılan tek bir işçinin dahi geri alınması için bir yumruk gibi birleşmekle sağlanır. İspiyoncuları içimizden atalım! Biz güçlülüğümüzü hakkımızdan alıyoruz.

ÇAMGAZ'LI BİR İŞÇİNİN ŞİİRİ

VER ELİNİ

Çamgaz'ın işçisi hep uyanmalı
Patron eziyor bizi, karşı durmalı
Varıp o zalime hesap sormalı
Uyan kardeşim zulme karşı ver elini
Hakkımızı aramak istedik mani oldular
Bazıları fabrikamızı karanlık buldular
Birşey olmaz dediler patronu savundular
Uyan kardeşim zulme karşı ver elini
En büyük suç zulme boyun eğmektir
Şerefsizlik bu gidişe dur dememektir
Işte suçlu, bizi köle edendir
Uyan kardeşim zulme karşı ver elini
Yiğit Çamgaz işçisi mutlak yenmeli
Birliğini kurup boyun eğmemeli
Sömürülen milyonları ardında görmeli
Uyan kardeşim zulme karşı ver elini

MADEN - İŞ'İN DEMİR DÖKÜM'DEKİ UZLAŞMACI TUTUMU

16 Mayıs Cuma günü, İstanbul Silâhtarağa'daki Demir - Döküm fabrikasında referandum yapıldı. Sarı Otomobil-İş ile reformcu Maden-İş'in katıldığı referandumda, işçiler Maden-İş'i seçtiler.

Oylama sonucunda sarı sendikanın bini aşkın oy farkıyla yenilmesini, işçiler sevinçle karşıladılar. Yumruklarını sıktılar, «Kahrolsun faşizm,» «İşçi - köylü elele, halk cephesinde» sloganlarını haykırdılar.

«Bu meydanda cengimiz var
Er olan meydana gelsin
Faşistlere hıncımız var
Devrimciler safa gelsin»

marşını hep beraber söylediler.

İşçiler daha sonra kapıları açıp dışarı yürüdüler. Fakat işçilerin güçlenen sesi reformcu Maden-İşi ürküttü. Onlar her zamanki uzlaşmacı tutumlarıyla işçileri yatıştırmaya çalıştılar. Etraftaki sivil polisleri göstererek, «bu kadar yeter artık, dağılalım» dediler. İşçiler buna «polisten mi korkacağız» diye cevap verdikleri halde, Maden-İş yöneticileri yürümek isteyen işçileri durdurup dağıttılar. Devrimci sloganlar Maden - İş yöneticileri tarafından bastırılmaya çalışıldı.

Demir-Döküm'deki bu referandum gününde görüldü ki, işçiler patron sendikalarına karşı büyük bir nefret duyuyorlar. Bu yüzden reformcu sendikaları tercih etmek durumunda kalıyorlar. İşçilerin gerçek talepleri ise devrimci sendikalardır.

LASTİK - İŞ PATRONUN HİZMETİNDE

«Arkadaşlar, yaşamak için çalışmak zorundayız. Biz yaşamak için yemeğe, barınmak için meskene, ısınmak için yakacağa, sağlıklı yaşamak için doktora ve ilâca, insanca yaşamak için her şeye hasretiz. Patronların vurduğu milyonlar bizim alın terimizdir. Fakat bize verilen ücret sadece açlıktan ölmeyeceğimiz kadardır. Çünkü patronların işine yaramamız için, sadece ayakta durabilmemiz yeter.

«Patronlar iş kanunlarını ayaklarının altına alıyorlar. Kendi çıkardıkları kanunu çiğniyorlar. İstedikleri zaman bizleri işten atıyorlar. Elimizi ayağımızı makinaya kaptırıp sakat kalıyoruz. Arkadaşlarımız ölüyor. Tazminat vermiyorlar. Sakat kalıyoruz, işten atıyorlar.

«Gislaved patronu, işe yeni aldığı işçileri bir ay çalıştırdıktan sonra, onlardan muvakkat çalışmayı kabul ettiklerine dair imza alıyor. Muvakkat çalışmayı kabul etmeyen işçileri işten atıyor.

«Sendikamız, DİSK'e bağlı Lâstik-İş'tir. Kendisine devrimci sendika der. Fakat patronun oyunlarını görmezlikten gelir. Hakkımızı aramaz.

«Temsilci Hüseyin, «hakkımızı aramıyorsun» diyen bir kız ve bir de erkek arkadaşlarımızı işten attırmıştır. Ertesi gün, arkadaşlarımızın neden işe gelmediğini bayan temsilciye sorduğumuz zaman, «işçi hakkını arayan kişiyse işten atılmıştır, görmüyor musunuz» cevabını aldık.

«Arkadaşlar, eski ve yeni işçiler birleşmeliyiz. Lâstik-İş hakkımızı aramıyor. Bizler hep beraber mücadele etmeliyiz. Lâstik-İş devrimci bir sendika olsa, patronun menfaatini değil, işçileri savunması gerekirdi.

«Biz Gislaved işçileri, fabrikaya Lâstik-İşi çetin mücadeleler vererek, her zorluğa göğüs gererek getirmiştik. Ona devrimci sendika diye güvenmiştik. Fakat Lâstik-İş'e olan güvenimiz boşa çıkmıştır.

«İşçilerin hakkını savunmayan temsilcilerin, sendika yöneticilerinin yerlerine devrimci işçileri getirmeliyiz. Arkadaşlar, patronun oyunlarına karşı çıktığımız için bizi işten attılar. Makina dairesi şefi Necdet Usta, bizleri tehdit etti.»

«Arkadaşlar, patronların dernekleri, ticaret odaları vardır. Siyasi partileri vardır. Patronlar devlet yönetimine hâkimdirler. Kendi çıkarlarına göre kanun yaparlar. İşveren sendikaları vardır. Konfederasyonları vardır. Bu örgütlerin biz işçilere karşı kullanmak üzere grev-lokavt fonları vardır. Patronların bu örgütlerine karşı ancak birlik ve beraberliğimizle mücadele verebiliriz. Birlikte yenemeyeceğimiz güç yoktur. Birlikten kuvvet doğar.

«Arkadaşlar, bir işçi bir insandır. Birkaç işçi bir arkadaş grubudur. Yüzlerce, binlerce işçi ise yenilmez bir güçtür. Kahrolsun sömürü ve baskı düzeni! Yaşasın işçi sınıfının sömürüye karşı yiğit mücadelesi!»

DEVRİMCİ YAYIN ORGANI ÜZERİNE

Devrimci yayın organının önemi ve devrimci hareketin gelişmesindeki rolü, tecrübelerle ortaya çıkmış bulunuyor. Bu tecrübeyi özetlemek ve devrimci görevleri tesbit etmek zorunludur.

Bugün birçok oportünist ve revizyonist yayın halkımızın yükselen mücadelesini pasifleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bunlar, kitle mücadelesini bastırmak için yeni tedbirlere başvuran faşistlere hizmet ediyorlar. Böyle bir durumda devrimci siyaseti kitlelere götürmek görevini sadece «devrim gevezeleri reddedebilir. Halk kitlelerini devrimci fikirlerle eğitmeden, oportünist ve reformcu görüşlerle etkili bir şekilde mücadele etmeden kitleleri seferber etmek ve devrim yolunda yürümek mümkün değildir. Devrimci yayının önemini küçümseyenler, her türden teslimiyetçi ve dönek ideolojinin kitleler içinde serbestçe at oynatmasına destek oluyorlar. Bu gibiler, kitleleri revizyonistlere ve faşistlere terketmektedirler.

Devrimci hareket içinde geçmişte ortaya çıkan Troçkist lâf ebeleri, yayının önemini küçümsemişler ve devrimci yayınların kapatılmasını önermişlerdi. Onların kalıntıları bugün revizyonistlerle elele devrimcileri karalama kampanyaları açmaktan başka bir iş yapmıyorlar. Revizyonistler bu tutumdan son derece memnundurlar ve bu keskin pasifistleri göklere çıkarmaktadırlar.

Eğer kitlelerin mücadelesine devrimci bir öncü rehberlik etmez ve devrimci ideolojinin hâkimiyeti ve mücadeleye yol göstermesi için elden gelen yapılmazsa, kitlelerin kendiliğinden gelişen mücadelesi faşist baskılar karşısında gerilemeye ve dağılmaya mahkum kalacaktır. Devrimci yayın, devrimci ideoloji ve siyasetin yayılmasında önemli bir araçtır.

HER ŞEYİN BİR BEDELİ VARDIR

Bazıları, devrimci yayınlara yapılan faşist saldırılardan ve verilen kayıplardan yanlış bir sonuç çıkarıyorlar. Bunlar, yayının önemi konusunda tereddüte düşüyorlar. Devrimci yayınların baskılara uğraması, bu imkândan yararlanmaktan vaz geçmeyi gerektirmez. Bu anlayış, hiç kayıplar vermeden devrimcilik yapılabileceği şeklinde sağcı bir düşüncenin eseridir. Troçkist tasfiyeciler, devrimcileri mücadeleden koparmak için bu sağcı görüşleri yayıyorlar. Hiç bir devrimci faaliyet kayıpsız yürütülemez. Her şeyin bir bedeli vardır. Önemli olan, kayıplarla kazançların karşılaştırılmasıdır. Aslında bu yanlış görüşler, yayın faaliyetinin kayıplara değmeyecek kadar önemsiz olduğu şeklinde bir küçümsemeyi de dile getirmektedir'.

Geçmişte, devrimci yayının getirdiği yükleri göğüsleyemeyen pasifistler, ona karşı çıkarken başka şekillerde südürülecek bir yayının önemi üzerinde duruyorlardı. Ama böyle bir yayın söz konusu olduğu zaman, onun tehlikelerini de göğüsleyemediler. Ve hâkim sınıflara sığındılar. Böylece onların fikirlerinin aşırı sağ özü ortaya çıkmış oldu. Onlar, esas olarak devrimci fikirlerin halka götürülmesine karşı çıkıyorlardı. Tartıştıkları yayının biçimi değil, bizzat kendisi idi

Böyle fikirlerle karşılaştığımız her yerde onları mahkûm etmeliyiz. Özellikle genç ve tecrübesiz devrimcilerde de ortaya çıkan bu anlayış mutlaka bertaraf edilmelidir. Geçmişte devrimci mücadele bu fikirlerin çok zararını gördü. Yayın imkânlarından her dönemde ve her şart altında yararlanmanın yolunu bulmalıyız. Bu imkân, şu veya bu ölçüde sınırlandırılmış olabilir. Devrimci tutum sınırlandırılmış olan bu imkânı terketmek değil, ondan son damlasına kadar yararlanmaktır.

DEMOKRATİK HAKLARIN TEMELİNDE HALKIN MÜCADELESİ VARDIR

Biz, revizyonistlerin «demokrasinin sınırlarını genişleme, teorilerine karşı çıkıyoruz. Çünkü bu, demokrasinin bir devrim meselesi olduğunu reddeden reformcu bir görüştür. Ancak, devrimcilerin, demokratik hakların kazanılması, güçlendirilmesi ve savunulması diye bir görelveri vardır. Bu görevi «sol» oportünistler reddetmektedirler. Onlar, demokratik hakları hâkim sınıfların bir tuzağı ve oportünizmle lekelenmiş bir şey olarak görüyorlar. Oysa Bunlar, kitlelerin kanı ve canı pahasına kazanılmıştır. Faşistler bu hakları ortadan kaldırmak için ellerinden gelen baskıyı yapmaktadırlar. Eğer devrimlerinin onlardan yararlanması hâkim sınıfların işine gelseydi, onlar bu hakları bol keseden verirler ve kanunî gerekleri yerine getirmiş devrimci yayınlara hiç saldırmazlardı. Häl ın mücadeleyle kazandığı hiç bir hakkı kendi gönlümüzle terkedemeyiz. Bu imkânları gene halkın mücadelesi için sonuna kadar kullanmamız gerekir.

YAKIN GEÇMİŞ, DEVRİMCİ YAYININ ÖNEMİNİ GÖSTERDİ

Bütün devrimciler yakın geçmişten gereken dersleri çıkarmalıdırlar. Bu dersleri dört noktada toparlayabiliriz.

Birincisi: devrimci yayın, kitleler içinde Marksist - Leninist fikirlerin ve devrimci siyasetin yayılmasına hizmet etmiştir. Bu, devrimci hareketin kitlelere açılmasında önemli bir etken olmuştur. Yayın olmasaydı, devrimci hareketin etkisi bu kadar yayılamazdı. Bu yaygınlık ve süratli gelişmedir ki, çabucak faşist baskıları çekmiş ve yayının devrimci sesini susturmak için davalar açılmıştır.

Devrimci yayına yapılan faşist saldırı, onun bazı terimleri kullanmasından değildir. Bu türden revizyonist propagandaya şiddetle karşı çıkılmalıdır. Revizyonist yayın organları her sayılarında Marks ve Lenin'in resimlerini basmakta, oportünizmlerini örtbas etmek için keskin lâflar edebilmektedirler. Kıbrıs'ın işgalini desteklemek, sıkıyönetimin haklı olduğunu ilân etmek, parlamentoculuğu savunmak şartıyla her türlü keskinliğe hürriyet vardır. Çünkü böylece Marksizm - Leninizm, faşist siyasetin bir cilası durumuna indirgenmektedir. Faşistlerin istediği de tam böyle bir «sosyalizm» dir. Devrimci yayın her canalıcı meselede devrimci siyaseti savundu, onu kitlelere götürdü. Marksizm - Leninizm'den taviz vermedi. Başkaların kapatmaların, açılan davaların sebebi budur.

İkinci olarak devrimci yayın, kitleler içinde yayılan oportünist bir revizyonist fikirlerin mas kesini indirmiştir. Bunun etkisini Kitle gazetesinden izlemek mümkündür. Revizyonistlerin gerici siyaseti öyle esaslı bir darbe yemiştir ki, ihbar dahil her türlü yöntemi pervasızca kullanan bir kampan yaya girişmişlerdir. Öyle ki AYDINLIK dergisinde yönelen faşist saldırıları dahi haklı gördüklerini yazmaktadırlar.

Üçüncü olarak, devrimci yayınlar kitle çalışmasında devrimcilere yol göstermiştir. Türkiye' nin dört bir yanında devrimci grupların ortaya çıkması bunun en açık delilidir. Bugün yayının yarattığı geniş ideolojik etkiyi maddî bir güç haline getirmek en önemli devrimci görevdir.

Dördüncü olarak, devrimci yayın faşizme karşı mücadelede önemli demokratik hizmetler yapmıştır. Hiç bir demokratik kazanç, mücadele etmeden ve uğruna fedakârlıklara katlanmadan elde edilemez ve kullanılamaz. Kaldı ki, onların kapatılması dahi faşizmi ve sıkıyönetimi teşhir etmekte, 141-142'nin sonunu biraz daha yaklaştırmaktadır.

YAYIN KONUSUNDA DEVRİMCİ GÖREVLER

Yakın geçmişten çıkarmamız gereken başka derslerde vardır. Yayın organının kitle mücadelesiye bağları yeteri kadar kurulamadı. Devrimciler yayın organının yukarıdan beri belirttiğimiz önemini tam bir bilinçle kavramada ve ona karşı görevlerini yerine getirmede ağır kaldılar. Bazı devrimciler, yayını haftada bir göz atacakları sıradan bir gazete olarak ele alıyorlar.

Yayın, yalnız devrimci ideolojiyi yaymakla kalmamakta, özellikle Türkiye devrimine ilişkin siyasetleri, hedefleri ve sloganları ortaya koymaktadır. Öyleyse onun bütün kitle çalışmalarıyla ve kitlelerle canlı, sağlam ve derin bağları olmalıdır. Devrimci siyaset, kitlelerin somut durumlarından ve taleplerinden yola çıkmak zorundadır. Devrimci hareket, kitleler içindeki canlı fikirleri toplamalı ve Marksizm-Leninizm ile yoğurarak devrimci siyaseti tesbit etmelidir. Siyasetimizin doğruluğunun tek ölçüsü, kitleler üzerindeki etkisidir. Kitlelerle yayının bağlarını kuracak olan ise, devrimcilerdir. Eğer devrimciler bu görevi yerine getirmede hatâlar yaparlarsa, yayın bir büro faaliyetine indirgenecek, kitlelerden kopacak ve görevlerini yerine getiremeyecektir. Böyle birçok yayın vardır. Devrimci yayını onlardan ayıran esas nokta, kitlelerle bağları ve doğru bir siyasete sahip olmasıdır.

Bazı devrimciler, yayın faaliyetini sadece birkaç devrimcinin yürüttüğü bir çalışma olarak görüyorlar. Onu kendi çalışmalarından ayırıyorlar. Yayını doğru bir şekilde çıkarmak, bütün devrimcilerin sorumluluk taşıdığı bir görevdir. Onun hatalarından bütün devrimciler sorumludur. Devrimcilerin, dergi çıktıkça onu ellerine alıp hataları üzerinde kendi dışlarında bir olaydan söz eder gibi konuşmaları veya övmeleri, ilgisizliğin ifadesidir. Yayın bütün devrimcilerin ve halkın ortak eseri olmalıdır. Onu eline alan her devrimci kendi çalışmasının bir ürünü olarak benimsemeli, hatalarının düzeltilmesi için canla başla çalışmalıdır.

Bütün devrimciler, kitlelerin içinde bulunduğu durumu onların taleplerini, mücadelenin ihtiyaçlarını ve kendi mücadele tecrübelerini sürekli ve düzenli bir şekilde yayın organına ulaştırmalıdırlar Onlar, bunu yaparken, kendifikirlerini toparlama ve derinleştirme imkânı bulacaklardır. Devrimci siyaseti uygulamanın yolları üzerinde düşüneceklerdir. Fikirlerimizi ve gözlemlerimizi sistemleştirerek yayın organına ulaştırmak, ideolojik çalışma ya öncelik vermek ve ideolojik çalışmayı gerçeğe dayandırmak ilkelerinin bir uygulamasıdır. Bu aynı zamanda bizim kendi çalışmamızı yayın organı ile birleştirmemizin de yoludur. Kitlelere tek tek yaymaya çalışılan fikirleri derginin bir anda onbinlerce insana ulaştırdığı unutulmamalıdır.

Devrimciler ve bütün okuyucular, dergiye yazarken bu işin gerektirdiği titizliği göstermelidirler. Nasıl olsa gözden geçirilip düzeltileceğini düşünerek eksik, hatalı, baştan savma yazıları yollamaktan kaçınmalıyız. Bu düzeltmeyi en iyi, yazanlar yapabilirler.

Devrimci yayının muhabirleri, devrimciler ve kitlelerdir. İşçilerin ve köylülerin dergiye yazmalarını sağlamak gerekir. Yayın organı, kitlelerle bu şekilde doğrudan bağlar kurmalıdır.

YAYIN ORGANININ BAŞARISININ ÖLÇÜSÜ İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN MÜCADELESİNE YOL GÖSTERMESİDİR

Yayın konusunda diğer bir devrimci görev, onun kitleler üzerindeki etkisini tespit etmek ve bunu düzenli olarak bildirmektir. Bu etkiyi tesbit etmenin çeşitli yolları vardır. Işçilerin, köylülerin yayın hakkındaki fikirleri toparlanmalıdır. En değerli eleştiriler onların eleştirileridir. Öte yandan yayının kitlelerin derinliklerine kadar ulaşmasını sağlamak gerekir. Onun dağıtımını burjuva dağıtım mekanizmalarından bekleyemeyiz. Esasen devrimci yayın için bu imkânlar son derece sınırlıdır. Bütün devrimciler, yayını halka ulaştırmanın yollarını bulmalı ve geliştirmelidirler. Devrimci fikirleri, onları gerçekten hayata uygulayacak olan lara götürelim!

Yayın organının başarısını, onun işçiler ve köylüler arasındaki etkisi ile ölçebiliriz. Toplam satış her zaman tam bir fikir vermez. Önemli olan derginin hangi sınıflar içinde yayıldığıdır.

DEVRİMCİ YAYIN MADDÎ BAKIMDAN DA EMEKÇİ SINIFLARA DAYANMALIDIR

Yayın organı kitlelerin menfaatlerini savunmaktadır. Öyle ise maddî olarak da kitlelere dayanmalıdır. Bazı devrimciler dergiyi işçilere ve köylülere parasız dağıtmak gibi hatalar yapıyorlar. Bu hata, devrimi halkın yapacağını kavramayan ve devrimci fikirleri aydınlar için sanan anlayıştan geliyor. Bu, kitleleri hor görmenin başka bir şeklidir. Devrimciler emekçilerden bu fikirler için hayatlarını vermelerini istiyorlar. Bundan baş ka kurtuluş yolu olmadığını söylüyorlar. Devrimci fikirlerin yayılması için halktan üç-beş kuruş bile isteyemeyen devrimci, kitleleri nasıl mücadeleye sevkedilebilir? Kitlelerle bağın ölçülerinden biri de, yayının ne derecede onlara dayandığıdır. Yayına yardım için özellikle işçiler ve köylüler arasında yardım kampanyaları açılmalıdır. Onların nafakalarından keserek verdikleri küçük yardımlar çok kıymetlidir. Bu, emekçilere bağlar kurmanın onları fedakârlığa çağırmanın da bir yoludur.

Devrimci yayın organının her bakımdan kitlelere dayanması kitlelerle daha sıkı bağlar kurması, bütün devrimcilerin sorumluluğu altındadır. Devrimci yayını kitle mücadelesinde bir silâh haline getirmek böylece mümkün olabilir.

«Endonezya Halkının Faşizme Karşı Mücadele Tecrübesi», Halkımıza Işık Tutuyor

ENDONEZYA HALKININ FAŞİZME KARŞI MÜCADELE TECRÜBESİ adlı kitap, 1975 Martı'nda Aydınlık Yayınları arasında çıktı. Bu kitapta, Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'nun Özeleştiri'si, diğer parti belgeleri, ayrıca Arnavutluk ve Hindistan devrimcilerinin yazdıkları iki makale yer alıyor..

EKP'NİN TARİHİ ZAFERLER VE YENİLGİLERLE DOLUDUR

23 Mayıs 1975, Endonezya Komünist Partisi'nin kuruluşunun 55. yıldönümüdür. Endonezya devrimcileri ve halkı bu yıldönümünü faşist diktatörlüğü yıkmak için giriştikleri silâhlı mücadele yolunda ilerleyerek kutluyorlar. EKP, yarım asırlık geçmişinde Hollanda sömürgeciliğine, Japon faşist istilâcılarına, Amerikan emperyalistlerine ve Endonezya gericilerine karşı kurtuluş mücadelesinde Endonezya halkını yönetmiş büyük bir partidir. EKP'nin tarihinde, büyük zaferler olduğu gibi, ağır yenilgiler de yer almaktadır.

Aydınlık Yayınları'nın çıkardığı kitapta, EKP'nin 1945'ten sonraki mücadelesinin ve özellikle 1965 yılındaki yenilginin tecrübesi anlatılıyor. 1965'te Suharto ve Nasution'un Amerikancı faşist generaller çetesi, ilerici Sukarno yönetimini devirmiş ve ülkede kanlı bir diktatörlük kurmuştu. Faşist çete, aralarında EKP'nin önderleri de bulunan yüzbinlerce devrimci ve yurtseveri katletmiş, yüzbinlercesini zindanlara atmıştı.

EKP'Yİ YENİLGİYE GÖTÜREN REVİZYONİZMDİR

Emperyalistler ve gericiler, Endonezya katliamını örnek göstererek bütün dünyada halkları korkutmaya ve sindirmeye çalıştılar. Sosyal - emperyalistler ve çeşitli ülkelerdeki revizyonistler, halklardan «uslu durmalarını» istediler. Halbuki 1965 katliamı, onların söylediklerinin tam tersine, emperyalizme ve gericiliğe karşı kararlı bir mücadele verilmesinin zorunluluğunu ispatlıyor.

Nitekim EKP'de, 1966 Eylül'ünde yayınladığı ve kitapta yer alan Özeleştiri'sinde, yenilgiden bu dersleri çıkarmaktadır. Yenilgiye yol açan esas sebep, EKP'ye hâkim olan revizyonizmdir. Endonezya'da yenilen, Marksizm-Leninizm değil, revizyonizm olmuştur.

REVİZYONİZM, İDEOLOJİK BAĞIMSIZLIĞIN KAYBEDİLMESİNE YOL AÇAR

EKP'nin tecrübesi, her şeyden önce şu gerçeği ispatlıyor: Devrimi zafere ulaştırmak isteyen bir parti, ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını titizlikle korumalıdır.

EKP, 1945 Ağustos Devrimi'nde, emperyalizmin ve feodalizmin tasfiyesinin sömürgeci devlet mekanizmasının parçalanmasıyla mümkün olabileceğini görememişti. EKP, ancak işçi sınıfı önderliğindeki demokratik halk devletinin, direnen işbirlikçilerin ve feodallerin hakkından gelebileceğini kavrayamamıştı.. EKP, milli burjuvazinin devlet iktidarı içindeki payını, devletin «halk taraftarı yönü» olarak değerlendirmişti. EKP, bu «yön»ün halk aleyhtarı güçlere ağır basmasıyla devrimin tedricen ve barışçı yoldan gerçekleşebileceğini savunmuştu. Kitap EKP'nin devrim yolundan ancak bir ihtimal olarak bahsettiğini söylüyor. Oysa Endonezya'da barışçı yoldan devrimci mücadeleyi ilerletmek dahi mümkün değildi. Çünkü feodalizmin tasfiye edilmediği bu ülkede demokrasi yoktu ve mücadele daha başından gerici şiddetle karşı karşıya bulunuyordu.

EKP'nin devlet ve devrim konusundaki revizyonist hatâları, onun Marksizm - Leninizm'i terketmesine ve ideolojik bağımsızlığını kaybetmesine yol açmıştı.

Devletin sınıflar-üstü bir varlık olduğu tezi, bütün revizyonistlerin birleştikleri ortak bir noktadır. Yurdumuzdaki revizyonistler de, Türkiye'nin sözümona özel şartlarından dem vurarak, bu tezi savunmaktadırlar. Hikmet Kıvılcımlı, bu teoriyi Osmanlı tarihine kadar dayandırabilmek için ciltler dolusu kitap yazmıştır. Revizyonistler, parlamento ve seçimler yoluyla veya devlet kademesi içindeki bir grubun darbesiyle devrimin gerçekleşebileceğini ileri sürmüşlerdir. Onlar, devrim yolunu ise «provokasyon» olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Türkiye'deki revizyonistler, proleterya ideolojisine karşı burjuva ideolojisini yaymaktadırlar.

İDEOLOJİK BAĞIMSIZLIK OLMADAN, SİYASÎ BAĞIMSIZLIK MÜMKÜN DEĞİLDİR

EKP'nin revizyonist ideolojisi, onun siyasi bağımsızlığını da kaybetmesine yol açmıştı. EKP, barışçı yoldan devrimi gerçekleştirmek iddiasıyla, tamamen milli burjuvazinin peşine takılmıştı. Kitap, Endonezya halkının EKP'nin Sukarno yönetimininkinden farklı hiç bir siyasetini göremediğini belirtiyor. Bu durum, EKP'nin ve proletaryanın burjuvazinin bir uzantısı durumuna gelmesi demekti. EKP, kuyrukçu siyasetine «tepeden ve tabandan devrim» adını takmıştı. EKP'ye göre, «tepeden» çalışılarak devlette gerekli personel ve kurum değişiklikleri gerçekleştirilecek «tabandan» da bu değişikliklerin yapılması için hâkim sınıflar zorlanacaktı.

Revizyonist siyasetin ismi değişebiliyor. Fakat özü her yerde aynı. Yurdumuzdaki revizyonistler de, halkı CHP'nin kuyruğuna takarlarken «demokrasinin sınırlarının genişlemesi» teorisini ortaya atıyorlar, Onların «parti» adını taktıkları teşkilâtlar, iddia ettikleri gibi proletaryanın bağımsızlığını temsil etmiyor. Aksine, proletaryanın burjuvazinin peşine takılması siyasetini uyguluyor.

REVİZYONİZME KARŞI UZLAŞMAZ MÜCADELE VERMEYEN BİR PARTİ YAŞAYAMAZ

Benimsediği burjuva ideolojisi ve yürüttüğü burjuva siyaseti yüzünden EKP, düzen taraftarı bir parti durumuna düşmüştü. EKP burjuvaziye meşruiyetini kabul ettirebilmek için, halkın mücadelesini hâkim sınıfların istekleri ve kuralları içine hapsetmişti. Yurdumuzdaki revizyonistlerin yapmaya çalıştıkları da budur.

EKP'nin hatâları, halkın ve proletaryanın, burjuvazinin peşine takılmış, mücadelesiz dağınık ve öndersiz bir durumda kalmasına yol açtı. Faşistler bu sayede güç topladılar ve darbe yaptılar. Faşist katliam başladığında EKP'nin binlerce üyesi ve yüzbinlerce yurtsever, bu saldırıyı göğüsleyebilecek durumda değillerdi. Revizyonizmin ideolojik, siyasi ve örgütsel tahribatını, Endonezya devrimcileri ve halkı ağır kayıplar vererek ödediler.

Endonezya Halkının Faşizme Karşı Mücadele Tecrübesi, Türkiye devrimcilerine şunu öğretiyor:

Proletaryanın ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını korumak ve geliştirmek ancak revizyonizme karşı tavizsiz bir mücadele vermekle mümkündür. Özellikle ideolojik alanda revizyonizmle uzlaşılması bütün kazançların kaybedilmesine, yenilgiye ve felâkete yol açar. Bu nedenle, EKP'nin Özeleştirisinde Endonezya devrimcilerine ilk görev olarak:

«EKP'ni sübjektivizm oportünizm ve modern revizyonizmden arınmış bir Marksist Leninist parti olarak yeniden inşa etmek» gösteriliyor.

SOSYAL - EMPERYALİZMLE MÜCADELE REVİZYONİZMLE MÜCADELE ETMEDEN İMKÂNSIZDIR

Kitapta, Sovyet revizyonistlerinin Endonezya'daki oyunları da teşhir ediliyor. Kitapta belirtildiği gibi, Sovyet revizyonistleri EKP'ne «sosyalizme barışçı yoldan geçiş» teorisini kabul ettirmeye çalışmışlardı. Böylece EKP'nin ağır yenilgisine sebep olan Sovyet revizyonistleri, daha sonra da Suharto - Nasution faşistlerine askeri ve iktisadi yardımda bulundular. Sovyet revizyonistleri, çeşitli ülkelerdeki takipçilerini kullanarak dünya hâkimiyeti emellerini gerçekleştirmek istiyorlar. Revizyonist partiler, halkları sosyal - emperyalistlerin çıkarları ugruna burjuvazinin peşine takmakta, köleliğe mahkûm etmeye çalışmakta ve bu amaçla revizyonist ideolojiyi kullanmaktadırlar. Kitapta şöyle deniliyor:

«Sovyet modern revizyonistleri telâşla, EKP'ne karşı bölücü faaliyetlerde bulunmak amacıyla parti içine sızmış bulunan bir dönekler grubunu topladılar... Sovyet modern revizyonistleri, bu döneklere Moskova'da «Tekad Rekjat» «Halkın İradesi» adlı bir de bülten yayınlamalarını emrettiler. (S. 64).

Yurdumuzdaki revizyonistler, dünyadaki gerçek Marksist - Leninist partileri karalarken, çeşitli ülkelerdeki revizyonist partileri övüyorlar. Onların «proletarya partileri» dedikleri teşkilâtlar, Endonezya'daki döneklerin rolünü oynayan tekkelerdir.

Kitaptan çıkarmamız gereken bir diğer ders de şudur: Sosyal - emperyalizme karşı mücadele etmeden, revizyonizmle mücadele etmek ve devrimci mücadeleyi geliştirmek imkânsızdır.

ENDONEZYA TECRÜBESİNİN ÖZÜNÜ KAVRAYALIM

Aydınlık Yayınları'nın kitabında yer alan EKP'nin Özeleştiri'si, Türkiye'de ilk olarak TÜRK SOLU dergisinin 121. ve 122. sayılarında yayınlanmıştı. Devrimciler bu Özeleştiri'yi, TİP oportünizmine, parlamentocu ve darbeci revizyonist akımlara karşı ideolojik bir silâh olarak kullandılar. Endonezya halkının mücadele tecrübesi daha sonra Proletar Devrimci Aydınlık dergisi, İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi ve 12 Marttan sonra çıkan yayınlar tarafından Türkiye halkına ve devrimcilere ulaştırıldı.

Ülkemiz gibi yarı-feodal yarı-sömürge bir ülke olan ve faşist diktatörlük altında bulunan Endonezya'daki mücadeleden ve EKP'nin Özeleştiri'sinden, Türkiye devrimcileri önemli dersler çıkardılar. Bazıları ise, dillerinden düşürmedikleri bu Özleştiri'den gerekli dersi çıkarmayı başaramadılar. Onlar bu Özeleştiri'nin özünü kavrayamamiş ve onu kopya etmeye kalkışmışlardır. Onlar, EKP Özeleştirisi'nden, proleter devrimci hareketin geçmişini inkâr etmek için yararlanmaya çalışmışlardır.

Endonezya Halkının Faşizme Karşı Mücadele Tecrübesi adlı kitap, bugün yurdumuzdaki devrimci mücadeleye ışık tutmaktadır. Bütün devrimciler bu kitabı okumalıdırlar.

ÇİN - KORE ORTAK BİLDİRİSİ

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin ve Çin Halk Cumhuriyeti Hükümetinin daveti üzerine Kore Emekçiler Partisi Genel Sekreteri ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Kim İl Sung başkanlığında bir Kore parti ve hükümet heyeti, 18-26 Nisan 1975 tarihleri arasında Çin'e resmi bir ziyarette bulundu. Ziyaret sırasında Kore ve Çin parti ve hükümet heyetleri arasında görüşmeler yapıldı. Bu görüşmeler sonucunda yayınlanan ortak bildiri, dünya durumunun esaslı bir tahlilini içermekte, gerçek sosyalist ülkelerin devrimci çizgisini ortaya koymaktadır. Empertalizme, sosyal emperyalizme ve revizyonizme ağır bir darbe olan bu ortak bildirinin başlıca bölümlerini aynen yayınlıyoruz. Ara başlıklar «Halkın Sesi» ta rafından konmuştur.

ÇİN VE KORE ARASINDAKİ SARSILMAZ DOSTLUK

Kore parti ve hükümet heyetinin Çin'i ziyaretinin, «Çin ve Kore partileri ve iki ülke arasındaki ilişkiler bakımından tarihi öneme sahip büyük bir olay» olduğunu belirten ortak bildiri, şöyle devam etmektedir:

«Çin halkının Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Parti ve Hükümet heyeti ne gösterdiği sıcak karşılama ve hüsnü kabul Kore Halkının sayılan ve sevilen önderi Kim İl Sung Yoldaşa Çin halkının duydu ğu büyük saygı ve güvenin bir ifadesi ve ortak davalarında omuz omuza ilereyen Çin ve Kore halklarının sarsılmaz militan dost luk ve birliğinin açık bir göstergesidir...»

«Görüşmeler sırasında iki taraf, günümüzdeki uluslararası durum ve her iki tarafı ilgilendiren meselelerin yanısıra, iki partinin iki ülkenin ve iki halkın militan dostluğunun ve devrimci birliğinin daha da güçlendirilmesi ve geliştirilmesi konusunu ele almıştır.. Görüşmeler başından sonuna kadar sıcak bir devrimci dostluk havası için de geçmiş ve ele alınan bütün meselelerde tamamen aynı görüşlere varılmıştır. Her iki taraf da görüşmelerin sonuçlarından duydukları büyük memnuniyeti ifade etmişlerdir.

«Görüşmeler sırasında iki taraf, Çin ve Kore partileri ile iki ülke ve iki halk arasındaki militan dostluğun ve devrimci birliğin günden güne geliştiğini ve daha da güçlendiğini büyük bir memnunniyetle tesbit etmişlerdir. Bu dostluk ve birlik, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temeline dayanmaktadır. Bu dostluk ve birlik bizzat Çin halkının yüce önderi Başkan Mao Zedung ile Kore halkının yüce önderi Başkan Kim İl Sung tarafından kurulmuş ve geliştirilmiş, ortak düşmanlara karşı uzun süreli mücadele içinde kanla yoğrulmuştur. Sarsılmazdır. Çin ve Kore halkları nın temel çıkarlarına tamamen uygundur. Her iki taraf da, her zaman olduğu gibi emperyalizme karşı ortak mücadelede ve sosyalist devrim ve sosyalist inşa davasında daha da sıkıca birleşmeye, birlikte savaşmaya ve dünya halklarının devrimci davasına katkılarda bulunmaya kararlıdır.

KORE HALKI, SOSYALİZMİ KENDİ GÜCÜNE DAYANARAK İNŞA EDİYOR

«Çin tarafı, Marksizm Leninizm evrensel gerçeğini Kore devriminin somut pratiğine uygulamış Marksist Leninist çizgiye bağlı kalmış ve uzun süreli uzlaşmaz mücadelelerde ve büyük zaferlerin kazanılmasında Kore halkına önderlik etmiş olan, başında Kim İl Sung yoldaşın bulunduğu Kore Emekçiler Partisi'ne yüksek takdirlerini belirtir. Kore Emekçiler Partisi, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti hükümeti ve Kore halkı, yüce önderleri Kim İl Sung yoldaşın öğretilerini izleyerek proletarya diktatörlüğünde sebat etmişler, sosyalist yola bağlı kalmışlar, bağımsızlık, kendi gücüne dayanmak ve kendi kendini savunmak devrimci çizgisini uygulamışlardır. Çollima (kanatlı at) hareketini başlatmışlar ve sosyalist devrim ile sosyalist inşada büyük başarılar kazanmışlardır. Böylece, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni sağlam ve kendi gücüne dayalı bir millî ekonomiye sahip bir sosyalist ülke haline getirmişlerdir. Bugün Kore halkı, Kore Emekçiler Partisi'nin önderliğinde ve Parti'nin Beşinci Merkez Komitesi'nin Onuncu Genel Toplantısı'na çağrısına uyarak, ideolojik, teknik

Mao Zedung ve Kim İl Sung, Pekin'de

ve kültürel alanlardaki üç büyük devrimci hareketi canlı bir şekilde ilerletmekte ve yüksek bir siyasi coşkunluk ve sınırsız devrimci enerjiyle Altı Yıllık Millî İktisadi Planın tesbit ettiği parlak hedefleri zamanından önce gerçekleştirmek ve iktisadi inşada yeni, uzun vadeli hedeflere ulaşmak için çalışmaktadır.»

Ortak Bildiri bundan sonra Kore halkının proleter enternasyonalizmine bağlılığını ve dünya halklarıyla devrimci dayanışmasını övmekte; Kore'nin yeniden birleştirilmesi konusunda Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin bütün öneri ve girişimlerinin Çin tarafından desteklendiğini belirtmekte ve bu konuda Amerikan kuklası Park Jung Hi kliğinin izlediği millî bölünme siyasetini mahkûm etmektedir. Kore meselesinin Kore halkının kendisi tarafından çözülebilmesi için Birleşmiş Milletler Komutanlığının lâğvedilmesi ve yabancı mü dahalenin sona erdirilmesi gerektiğini belirten Ortak Bildiri, şöyle devam etmektedir:

ÇİN HALKI, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA DEVRİMİ DEVAM ETTİRİYOR

Kore tarafı, Marksizm - Leninizm evrensel gerçeğini Çin devriminin somut pratiğine uygulamış ve iç ve dış düşmanlara karşı verdikleri uzun süreli mücadelede Çin halkının büyük başarılar kazanmasına önderlik etmiş olan, başında Mao Zedung yoldaşın bulunduğu Çin Komünist Partisine yüksek takdirlerini belirtir. Bütün sosyalizm tarihi dönemi için yüce önder Başkan Mao Zedung tarafından formüle edilen Parti'nin temel çizgisini izleyen ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmede sebat eden Çin halkı, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni başarıyla gerçekleştirmiş, Liu Şao-çi ve Lin Biao'nun iki karşı devrimci burjuva karargâhını yerle bir etmiş ve Lin Biao ile Konfüçyus'u eleştirme hareketini genişletmiş, derinleştirmiş ve sebatla sürdürmüştür. Bugün Çin'in her yerinde proletarya diktatörlüğü teorisini inceleme amacını güden bir kitle hareketi bütün canlılığıyla sürmektedir. Çin Komünist Partisi önderliğinde Çin halkı, bağımsızlık, inisiyatif ve kendi gücüne güvenme devrimci ruhunu ortaya koyarak ve sosyalizmi inşada vargücüyle daha ileri hedeflere yönelerek, daha büyük, daha çabuk, daha iyi ve daha ekonomik sonuçlar elde ederek büyük başarılar kazanmıştır. Ve yüzyılın bitiminden önce Çin'i güçlü ve modern bir s o s y a l i s t ülke haline getirmek için çaba sarfetmektedir. Kore halkı, kardeş Çin halkının Başkan Mao Zedung önderliğinde kazandığı önemli başarılardan kendi başarıları gibi sevinç duymakta, Çin halkına en sıcak tebriklerini yollamakta ve içtenlikle gelecekte yeni ve daha da büyük başarılar dilemektedir.»

İSTER SAVAŞ DEVRİME YOL AÇSIN, İSTER DEVRİM SAVAŞI ÖNLESİN, DÜNYANIN GELECEĞİ PARLAKTIR

Çin-Kore Ortak Bildirisi, iki ülkenin durumundan sonra uluslararası durumu ele almakta ve şöyle demektedir:

«Her iki taraf da, günümüzde uluslararası durumun gitgide dünyadaki devrimci halkların lehine ve emperyalizmin, sömürgeciliğin ve yeni-sömürgeciliğin aleyhine bir yönde gelişmekte olduğu görüşündedir. Sömürgecilik ve emperyalizm temeline dayanan eski iktisadi düzen gittikçe daha fazla baltalanmakta ve temelinden sarsılmaktadır. Dünda kapitalizmi gittikçe kötüleşen bir iktisadi buhranın pençesindedir. Emperyalizmler arasındaki çelişmeler şiddetlenmektedir. Emperyalizm dünyada varoldukça, bu sosyal sistem savaşa yol açacaktır. Emperyalizm, «barış» yaftası altında saldırı ve savaş faaliyetlerini daha da hızlandırmaktadır. Yeni bir dünya savaşı tehlikesi artmaktadır. Bütün ülkelerin halkları uyanıklıklarını arttırmalı ve hazırlıklı olmalıdırlar. Emperyalizm yeni bir savaş çıkarmaya cesaret ederse, bu hiç şüphesiz kendi sonunu yakınlaştıracak ve dünya devriminin yeni zaferler kazanmasına yol açacaktır. Her iki taraf da, ister savaş devrime yol açsın, ister devrim savaşı önlesin, her iki durumda da dünyanın geleceğinin parlak olduğuna inanmaktadırlar.

«Her iki taraf, bugünkü mükemmel uluslararası durumun belirgin bir özelliğinin, çok sayıda üçüncü dünya ülkesinin uyanışı ve güç kazanması olduğunu önemle belirtirler. Sömürgecilik ve emyeryalizm tarafından yıllar yılı ezilmiş ve sömürülmüş olan üçüncü dünya ülkeleri, millî bağımsızlıklarını kazanma veya koruma, devlet egemenliklerini savunma, millî ekonomilerini geliştirme ve millî kaynaklarını koruma mücadeleleri içinde birliklerini gittikçe güçlendirmişler ve uluslararası meselelerde gittikçe daha büyük bir rol oynayan canlı bir savaşçı güç haline gelmişlerdir. Çok sayıdaki üçüncü dünya ülkeleri halkları insanlık tarihini ileri götüren büyük bir itici güç ve emperyalizme karşı büyük bir devrimci kuvvet olmuşlardır. Her iki taraf sarsılmaz bir şekilde üçüncü dünya ülkelerinin safında yer alacaklarını ve onların haklı mücadelesini kararlılıkla destekleyeceklerini belirtirler. Her iki taraf, Birleşmiş Milletlerin hammadde ve gelişme meseleleri konusundaki Olağanüstü Oturumunda, Birleşmiş Milletler Deniz Hukuku Konferansında, Gelişmekte Olan Ülkelerin Hammadde Konferansında, Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü'nün Üye Devletler Zirve Konferansında ve diğer uluslararası konferanslarda üçüncü dünya ülkelerinin takındığı doğru tutumu desteklemektedirler.»

DÜNYA HALKLARININ BİRLEŞİK ANTİ - EMPERYALİST MÜCADELESİ

Çin-Kore Ortak Bildirisi, bundan sonra Kamboçya halkının millî kurtuluş zaferini kutluyor. Bildirinin yayınlandığı tarihte henüz nihai zafere ulaşmamış bulunan Vietnam halkının mücadelesini ve bütün Hindiçini halklarının mücadelelerini Arap ve Filistin halklarının emperyalizme ve İsrail siyonizmine karşı mücadelesini Afrika halklarının emperyalizme, sömürgeciliğe ve beyaz ırkçı rejimlere karşı mücadelesini, Lâtin Amerika Ülkelerinin 200 millik karasuları için verdikleri mücadeleyi her iki tarafın da kararlılıkla desteklediği ni belirtiyor. Ortak Bildiri her iki tarafın birbirlerine sıcak teşekkürleriyle son buluyor.